

DA QUISLING REDDET 10.000 NORDMENNS LIV

Den evige sannhetssøker professor Johan VOGT skrev i en artikkel i Dagbladet nylig bl.a. at Quisling ved en anledning hindret at 10.000 nordmenn ble skutt. Han har så rett, så rett. Saken er tidligere grundig dokumentert av en annen sannhetssøker, nemlig overlege Johan Scharffenberg. I en stor artikkel i Morgenbladet 8. mai 1956 går han nøye inn på saken.

Scharffenberg fikk først greie på det passerte ved at to unge nordmenn henvendte seg til ham. De hadde vært tilstede på et møte i Berlin i slutten av januar 1945, der Terboven hadde forelagt for Quisling en Hitlerordre om at 10.000 nordmenn skulle henrettes som gjengjeldelse for et attentat på Nordlandsbanen. Terboven forlangte at Quisling skulle medunderskrive ordren, men det nektet han og greide i løpet av de neste timer å få Hitler til å omgjøre ordren.

Disse opplysninger kunn- gjorde Scharffenberg for første gang i Morgenbladet 27. mars 1952. han sendte så artikkelen til Finn Støren, Quislings nærmeste utenrikspolitiske rådgiver, som da befant seg i Argentina. Støren skrev en fremstilling av saken, som Scharffenberg benyttet seg av i artikkelen av 8. mai 1954. Støren skriver:

«Da vi satt og drakk kaffe i salongen etter middagen kom plutselig Terboven til syne sammen med sin representant i Berlin, Wittler. Terboven meddelte høytidelig at der hadde funnet sted et attentat på Nordlandsbanen hvor et tog med tyske militære var ødelagt. Han kom direkte fra et møte med Hitler, sa han, og han fremla et dokument som var utferdiget sammen med Hitler (eller forfattet av Hitler). Dette dokument ventet på Quislings underskrift. Terbovens underskrift forelå alt, og Quisling skulle underskrive som Norges statsminister.

Quisling fikk dokumentet og penn ble gitt ham til underskrift. Jeg iakttok nøye Quislings ansiktsuttrykk under gjennomlesingen. Hans uttrykk ble meget markert og han ble meget blek,

noe som tydet på at han var uhyre opprørt. Istedefor straks å undertegne, som Terboven forsøkte å få ham til, overleverte Quisling dokumentet til meg. Bad meg lese det nøyaktig igjennom og si hva jeg mente om det. Situasjonen var ganske dramatisk, idet samtlige forstod at det var et viktig dokument uten at det foreløpig var kjent for andre enn Quisling og Terboven. Jeg leste dokumentet igjennom langsomt. Det var avfattet som en resolusjon, idet Hitler deri hadde gitt Terboven som Reichskommissar og Quisling som Norges ministerpresident tillatelse til å forandre sin politikk overfor den norske befolkning og nu gå frem med den nødvendige hardhet for å knekke sabotasjelysten i Norge. Der var i den anledning blitt godtatt det forslag som var fremkommet fra R.K. Terboven og ministerpresident Quisling om at der straks, på grunn av den nettopp stedfundne sabotasje på Nordlandsbanen, hvorunder mange tyske soldater hadde mistet livet, skulle foretas gisselskyting. Det ble nevnt et antall på 10.000 - ti tusen -. Dokumentutkastet foreligger.

Da jeg var ferdig med gjennomlesingen bad Quisling (meg) igjen om å si min mening. Jeg sa da det første som falt meg inn: «For man undertegner et sådant dokument bør man tenke seg godt om og sove på tanken.» Jeg ble straks avbrutt av Terboven som sa at der Führer ventet på å få det underskrevne dokument. Gisselskytingen skulle begynne samme natt, uten at det var felt noen dom, og kun en anklage var herefter nok for å få et menneske skutt. Den samme scene, som utallige ganger tidligere, utspant seg. Quisling inntok sin stilling som Sfinx og jeg måtte føre ordet. Terboven, som ikke alltid var rolig når han diskuterte, var i den senere diskusjon meget ubehersket og fremholdt sterkt at det var forbundet med fare for vedkommende ikke å adlyde der Führers ordre. Og dette var å betrakte som en ordre. Å underskrive.

Min replikk til dette gjengir jeg ordrett: «På denne måte tvunget til øyeblikkelig å si min mening, uten å få tid til å studere dokumentet nærmere, må jeg si at såvidt jeg kan se kan ingen norsk ministerpresident under-

(Forts. side 9)

Bente Blehr:

— HATET VOKSTE I MEG

Sist høst kom en bok som rørte ubekvemt ved den dårlige samvittigheten i den norske befolkning: mobbingen og forfølgelsen av NS-barna etter krigen. Den het «Fødd skuldig», kom ut på Det Norske Samlaget og forfatter er «Dag og Tid»-redaktøren Asgeir Olden (f. 1959). Han hadde intervjuet en rekke barn med foreldre rammet av det såkalte rettsoppgjøret og de kan fortelle om den tilleggsstraffen for disse barna som i blant var for små til å skjønne hvorfor «det frie Norge» og «de gode nordmenn» var så onde både mot mor og far og mot dem selv.

Anonymitet

Det som for utenforstående gjør et dypt inntrykk, er at snart 44 år etter at verdenskrigen slut- tet, synes NS-barna fra dengang at det er en belastning å stå frem under fullt navn. Så ensrettet og fordømmende har det norske

samfunn vært i etterkrigstiden -og er det offisielt fortsatt.

Men det som gjør enda dypere inntrykk på denne dystre bakgrunn, er at en tør å stå frem under fullt navn og fortelle om den terroren som rammet hennes familie og henne selv da hun som 5-åring i 1945 opplevet at «friheten brøt løs».

Bente Blehr

Den modige var Bente Blehr, datter av den meget dyktige forsyningsminister under okkupas- sjonstiden, Eivind Blehr. Hennes bestefar var ingen ringere enn statsminister Otto Blehr.

Jeg sitter i hennes vakre hjem på Nesøen Hovedgård utenfor Sandvika i Bærum, barndoms- eiendommen som hennes svensk- fødte mor, som ved et under, klarte å beholde gjennom inn- flytelsesrike forbindelser da be- givenhetene rammet familien som et ragnarok etter krigen.

Selv ser Bente Blehr meget godt ut, femten år yngre enn sin alder og med et kjølig, velpleiet preg av «vestkant» som virker som en effektiv kamuflasje for sterke følelser og engasjement. Dette overklassepreget vet jeg i seg selv kan virke provoserende i et nivåert, sosialdemokratisk Norge der ministre går på elemen- tært engelskkurs for å lære hva to do betyr.

Angst

- Hva er det verste du husker fra 1945 og tiden som fulgte?

- En angst som fortsatt sitter i. Angsten for flokker av menn med våpen som herjet omkring på gården, truende geværløp mot mor og far, ting som ble stjålet og slept vekk: mat, klær og kostbare gjenstander. De væpnede mennene kom stadig tilbake og oppførte seg støvende og uvennlig. Jeg hadde et gjemmested i en plankestabel.

Derfra kunne jeg se det meste av det som foregikk utendørs. Meg og min søster var det ingen som brydde seg om, men jeg husker hvor livredd og forvirret jeg var når jeg snek meg tilbake til rommet vi hadde fått tildelt. Resten av det store huset var avlåst av soldatene -hvis det var det de bevæpnede mennene var.

Vi fikk beholde en skje, en kniv og en gaffel og ble satt på fattigkassa.

Senere har mor fortalt om verre ting som jeg dengang var for liten til å skjønne. Mor var ung og utsatt for meget. Også henne ville de arrestere enda hun ingenting hadde med poli- tikken å gjøre, var svensk og ikke medlem av NS. Hun skrev en dagbok som jeg senere har fått lese - et uhyggelig tidsdo- kument fra min barndoms Norge. Og så var det nattens telefonterror. Huset skulle spren-

(Forts. side 10)

Bente Blehr

**Pave Pius XII
om verdens-
historiens
største
krigsforbrytelse**

SIDE 8

Fra folkeuniversitetet Sør's Historieseminar 14/11-1988

I nummer 1/1989 bragte vi innlegget til frontkjemperen Eivind Saxlund. Hans motpart fra den andre siden var exleder av Hjemmefrontens Koordinasjonskomite Ole Jacob Malm. Vi tar på denne siden inn hans forelesning samt «Folk og Lands» svar. Ordet gis hermed til Ole Jacob Malm:

8. mai 1945, den uforglemmelige frigjøringsdagen, trodde jeg at nå var jeg ferdig med okkupasjonstiden og alt dens vesen og uvesen.

Perspektiv er avhengig av øynene som ser, og hva de har sett. Min okkupasjonshistorie knytter seg til dannelsen av KK, Koordinasjonskomiteen, som var en strategisk og taktisk viktig del av den sivile ledelse av Hjemmefronten. Noen raske riss fra da jeg var i nødvedige som bakgrunnsmateriale for dette seminaret. Stortingspresident Hambros ord etter frigjøringen kan være et motto for seminaret: «Det er ting i et folks historie som ingen kan glemme, og som ingen bør glemme».

Blod fra raseren nazist

Hitler gjorde sitt strategiske overfall på Norge den 9. april 1940. Jeg var en 29-årig trebarnsfar, i spesialutdannelse i kirurgi på Aker sykehus i Oslo. Jeg havnet i april dagene som kirurg på Lillehammer Turisthotell. Vi hadde rekvirert hotellet til feltlasarett og fikk hendene fulle med sårede nordmenn, briter og tyskere. Mitt første møte med nazistisk rasefanatisme var en SS-soldat med høy låramputasjon. Han ville bare tillate blodoverføring hvis blodet kom fra en annen raseren nazist. Så var det nederlagsommeren i Oslo, preget av defaitisme etter at Tyskland seiret i vest. Deprimerende var det som sivet ut om Riksrådsforhandlingene, et langtrukket tragisk skuespill som endte med Reichkommissar Terbovens tale i radio 25. september; Han oppnevnte Det Kommisariatsk statsråd med 13 medlemmer hvorav 9 var NS, i følge Terboven det «eneste parti som heretter var tillatt å drive politisk virksomhet fordi det var det eneste parti i Norge som hadde forstått betydningen av den nasjonalistiske revolusjonen. Dette førerstyrte partiet hadde avvist Norges avhengighet av Storbritania og resolutt henvendt seg til Tyskland, rede til samarbeid med sitt broderfolk. Kongehuset og regjeringen Nygaardsvold ville ikke komme tilbake til Norge» - sa han.

Vi så Elverumsfullmakten som det grunnleggende dokument for London-regjeringens legalitet. Vi skjønte at både Konge og Regjering måtte i ek-

sil for å fortsette krigen mot Tyskland. Regjeringsbeslutninger kan etter forfatningen bare treffes av Kongen i statsråd. Så enkelt var det for oss. Inspirasjon til motstand mot nazifiseringen fikk vi på enkelte skjellsettende datoer, Høyesteretts embetsnedleggelse 21. desember 1940, og Yrkesorganisasjonenes protester våren 1941.

Borgerkrig i Norge

Stemningen på demokratiseringen i Norge i april 1941 skildres slik av undergrunnsavisen «Norsk Front»: «Det er borgerkrig i Norge idag, skapt av et parti som ville oppheve alle partier og kaller seg Nasjonal Samling... Hva er det så de egentlig vil oss, disse voldsmenn: Jo - først og fremst vil de øve tvang mot oss. De vil presse inn på oss et samfunnssystem som vi ikke frivillig har villet anta». Så kom brevet av 15. mai 1941 til Terboven fra de 43 yrkesorganisasjoner, undertegnet av lederne som nå protesterte mot alle NS-tiltak siden 25. september 1940. Brevet var en politisk demonstrasjon før frigjøringen. Hensikten var ikke å få Terboven til å tøyte NS, men «å sveise fronten mot NS».

18. juni 1941 kom Terbovens svar. Underskrifterne minus 3 som allerede var arrestert av Gestapo, måtte møte i stortingsbygningen. Der Reichkommissar begynte med å kalle frem 5 av lederne som ble beordret arrestert. Terboven hadde gitt samtykke til Hagelins forslag om å gi NS kontroll over organisasjonene gjennom en forordningsforordning med direkte NS-ledelse gjennom egne NS-kommisærer. 18. juni 1941 markerer slutten på de åpne, offentlige protester mot nazifiseringen. Etter sommeren 1941 måtte all motstand mot tyskerne og NS organiseres i hemmelighet.

«Det store året var 1942»

KK som sivil lederorganisasjon og sambandssystem, fikk sin ildåp utpå nyåret 1942, året som er kalt «det store året» i holdningskampen. Jeg nevner bare stikkord: Kirkekampen, Lærerstriden, Foreldreaksjonen, vel 500 arresterte læreres legendariske Kirkenes-ferd med «Skjærstad», og i september protestaksjon mot Quislings Riksting. Jødeforfølgelsen i ok-

tober-november kommer jeg tilbake til.

Mange er ikke klar over at det var en strategisk plan i holdningskampen og den sivile motstand. Vi fryktet en fredsavtale med Tyskland slik Quisling arbeidet for. Fred med Hitler kunne bety at norsk ungdom kunne bli mobilisert på tysk side. Rikstinget var et sentralt element i Quislings politiske filosofi helt siden trettiårene. Han hadde nå satt opprettelsen til 25. september 1942. Under KK's ledelse satte næringsorganisasjonene i gang en massiv protest mot å delta i Rikstinget. NS offentliggjorde den nye organisasjonsloven 9. september. Loven krevde obligatorisk medlemskap. Den ble møtt med massiv ulydighet. 21. september måtte tyskerne hjelpe NS. Representanter for arbeidere og arbeidsgivere ble innkalt av Gestapo og truet med dødsstraff hvis utmeldelsen ikke ble trukket tilbake. Forsøket på å opprette Rikstinget, som vi nå vet at Hitler ikke ønsket, ble Quislings siste og mest katastrofale nederlag i 1942.

Isteden for et Riksting, ble det arrangert et Førerting den 25. september. Her kunngjorde Quisling opprettelsen av et Kulturting. På NS landsmøte dagen etter ga Quisling (etter ordre fra Hitler via Terboven) ordre til NS-medlemmene om ikke å drøfte det fremtidige forhold mellom Tyskland og Norge, og Quisling påla dem i stedet å arbeide mot det felles mål, å sikre tysk seier.

Telegram til NS fra Hitler

Vi hopper til 17. mai 1943. NS feirer partiets 10-års jubileum med festmøte. Stor jubel da telegram fra Adolf Hitler blir lest opp. Knut Hamsun sender via «Fritt Folk» denne hilsen til det norske folk: «Jeg synes det går riktig godt nu. Ubåtene arbeider dag og natt... Jeg ønsker oss alle til lykke». Nå, ikke alle, for Norges uteflåte mistet 3 700 mann under krigen. Ett år videre frem. I mai 1944 satte Quisling i verk den tvungne mobilisering av menn i årsklassene 1921 til 23 til tjeneste i Arbeidsinnsatsen, 12. mai fikk KK og HL høre om mobiliseringen og sendte straks ut sin parole «Innkallingen er et kamuflert forsøk på militær mobilisering for Tyskland... Husk Riisnæs brev: 5 årsklasser ble tilbudt fienden. Husk Quislings stadig gjentatte tilbud til der Führer: 3 divisjoner. Nå har tyskerne funnet tiden inne til å ta imot tilbude» (Forts. side 11)

«FOLK OG LAND» SVARER OLE JAKOB MALM

Ole Jacob Malm konkluderer med at det eneste behov for nytolkning han kan se, er at NS-folk godtar «folkets dom», dvs. Stortingets endelige avgjørelse (og fordømmelse) av 1964. Et slikt synspunkt er så til de grader forstenet at enhver debatt kan synes nytteløs, men la oss forsøke likevel.

Karakteristisk for Malms innlegg er at han knapt nok tar opp et eneste prinsipielt problem som okkupasjonstiden reiste. Isteden presenterer han en oppregning av motstandsfrontens sabotasjeaksjoner - voldelige såvel som ikke-voldelige - rettet mot NS-regimets tiltak.

Hva det gikk om

Sentrale og livsviktige oppgaver under okkupasjonen var bl.a.:

1. Å beskytte norske liv og norsk eiendom mot overgrep fra okkupantens side.
2. Å forhindre hungersnød i et land som er meget langt fra å være selvforsørget, og som i tillegg fikk flere hundre tusen okkupasjonssoldater å ernære.
3. Å beholde mest mulig av sivilforvaltningen på norske hender, noe som var særlig viktig etter at den uheldige oppnevningen av Administrasjonsrådet bragte oss et Reichskommissariat på halsen.
4. Å arbeide for opprettelsen av en folkerepresentasjon som okkupanten kunne godkjenne, f.eks. i form av Det Faglige riksting, som NS i mange år hadde gått inn for.
5. Å arbeide for gjenopprettelsen av Norges frihet og selvstendighet for det tilfelle at okkupanten skulle vinne krigen, hvilket det lenge så ut til.

Vi mente at alt dette kunne oppnås ved en ikke-fiendtlig, men korrigerende politikk overfor okkupanten.

Nytteløs og farlig hjemmefront

I tillegg til å være i strid med folkeretten, var Malm og hans fellers virksomhet til skade for alle disse vesentlige oppgaver. Alt Hjemmefronten oppnådde, var å skape vanskeligheter og ubehageligheter for folk, når de da ikke også direkte bragte dem i livsfare. Vi synes vi kan høre Malm skyld på at han ønsket å bidra til en alliert seier, men han vet like godt som vi at Hjemmefrontens aktiviteter ikke hadde den ringeste innflytelse på krigens utfall. Heller ikke kan han skyld på at han ønsket å for-

hindre politiske endringer han ikke likte. Om Tyskland hadde seiret, ville disse ting i alle fall ha blitt gjennomført, mens en alliert seier ville feie dem vekk. Hjemmefrontens virksomhet var i beste fall nytteløs, i verste fall til stor skade for folk og land.

Så det er nok helst Malm som bør ta sine standpunkter opp til nytolkning, ikke vi.

Mobiliseringsplanene

Dette med mobiliseringsplanene har Malm åpenbart liten greie på. De var nå for det første temmelig vage og ble aldri for alvor diskutert. Det man var inne på, var om okkupantens styrker kunne erstattes ved at norske styrker ihvertfall delvis overtok forsvaret av Norge. Det ville i tilfelle ha vært et rent defensivt tiltak for å holde stormaktskrigen vekk fra norsk territorium. Når det ikke ble gjort alvor av planene, skyldtes det at særlig tyskerne, men også NS tvilte på slike troppers pålitelighet. Hvis tyskerne og NS hadde forenet sine krefter, ville man utvilsomt ha kunnet mobilisere et betydelig antall norske soldater uten at Hjemmefronten hadde noen sjanse til å forhindre det. Det ble bare overhode ikke aktuelt.

Jødedeportasjonene

At norsk politi og hird i noen grad ble innblandet i arrestasjonene av jødene, skyldtes dessverre at noen bestemte menn høyt oppe i administrasjonen ikke var voksne nok til å forhindre at tyskerne tilrev seg kommandorett over norske enheter. Men Quisling reagerte momentant og utstedte en ordre om at slikt ikke måtte forekomme uten tillatelse fra aller høyeste hold. Men da var det dessverre for sent når det gjaldt akkurat denne saken.

Det finnes ingen beviser på at Quisling på forhånd kjente til, ennsi tilskyndet deportasjonen av jødene. Det vi vet, tyder tvert om på at han reagerte med forferdelse. Påstander om at Quisling skulle kjenne til planer om masseutryddelse av jøder, strander på sin egen urimelighet. Selv de høye politifolk på tysk side som ledet arrestasjonene, trodde at jødene skulle bringes til en nyopprettet jødisk stat i Sørøst-Polen og Vest-Ukraina.

Loven om inndragelse av jødisk eiendom hadde i den gitte situasjon den klare hensikt å forhindre at tyskerne beslagla disse verdier og bragte dem ut av landet.

(Forts. side 9)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktør:
MARNA MELSOM PEDERSEN

Forretningsfører:
HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 17—20.
Telefon: (02) 19 06 71 — (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 130,- (i omslag kr. 150,-). Utlandet + kr. 10,-.

Giro: Post 5 16 45 04, Bank 6063.05.01248

Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppgis skriftlig.

Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr. spaltem.m. Minstepris kr. 50,-.

Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

GROV UAKTSOMHET

Når utgangspunktet er som galest, blir resultatet alltid originalest, fikk jeg som barn høre av de gamle og vise. Og det er unektelig et intellektuelt problem dette at et eller annet sted må tankerekken starte. Et eller annet aksiom må det hele begynne med. Og resultatet avhenger dermed ikke bare av tenkerens logiske evner, men også av logikkens utgangspunkt.

Greit burde det være når resultatene i tide, før de store katastrofer slår til, signaliserer at det må være noe i veien med utgangspunktet selv. Verre når sakens dimensjoner er av en slik natur at først en katastrofe vil kunne åpenbare dette.

Grovt uaktsomt må være et mildt uttrykk når aksionene fastholdes av prestisje- eller makt-grunner uten hensyn til konsekvensenes tale.

Et samfunn bygger alltid på visse kriterier som samler de forskjellige livsområder sammen til en kulturell helhet. Vi lever i et sosialdemokratisk samfunn med et klart materialistisk livssyn. Med til dette hører den oppfatning at alle mennesker er like, selvom noen selvsagt er enda likere enn andre. Og til disse enda likeres oppgave hører det da, helst ned til minste detalj, å organisere de andres liv og levned på beste vis.

Så har da samfunnet en masse eksperter til å ta seg av dette, og - så skjærer det hele seg. Det ekspertene forutser, skjer aldeles ikke, tvertimot skjer noe helt annet, og helt uventet. Slik som f.eks. når narkotikadømte nr. 1, får fremstilling til å feire sin fødselsdag på en måte som må sies å være en narkotikakonge verdig, så stikker han av. Klart at ekspertene ble vonbrotne. Nå som han endelig var blitt så snill og hyggelig.

Fanger på perm og frifot, er i det hele tatt ganske farlige, særlig er kvinnelige kontaktpersoner utsatt. Sist i rekken kommer nå meldingen om at en ung, uerfaren og nylig ansatt, kvinnelig fengselsbetjent er blitt myrdet da hun alene skulle følge en fange på kino i Oslo. Fangen hørte til sikringsgruppen på Ila landsfengsel, de med adferdsvansker, og var tidligere dømt for legemsbeskadigelse og voldtekt. Antagelig ble han allerede da ekspertbehandlet uten det helt store resultat, ettersom han i 1986 fikk 7 år og 3 mnd. i ny straff for å ha myrdet sin onkel.

Når slikt skjer, kommer alltid den ansvarlige på skjermen for å berolige (eller skremme) oss med at alt er skjedd på rette måten. Hele ekspertgruppen har vært enig om fremstillingen og det hele. Ingen feil er gjort. Antagelig er forklaringen den at ingen i denne ekspertgruppen er notorisk voldsforbryter, ergo kan, etter likhetsparagrafen, heller ingen andre være det. Noen må bare ha glemt å fortelle den unge mann at det er visse ting man ikke gjør.

Nå er det ingen forbrytelse å ta feil. Prøv og feil-metoden er undertiden den eneste vei til erkjennelse. Men, hvor mange feilgrep kan man nekte å ta konsekvensen av, før det hele blir til grov uaktsomhet?

ELSA SCHILLER til minne

ELSA SCHILLER med en velkommen gjest till Nösund, KAI NORMANN. Schillerstövaren passar på tillfället med en «lek», till bådas stora glädje . . .
(Foto: S. Lundehäll)

Den 11. februar 1989 lämnade änkefru ELSA SCHILLER sin jordiska tillvaro. - Elsa var änka efter kulturminister Lippestad.

- Elsa var en mångsidig person. Hennes dikter är väl bekanta, flera blev publicerade i «Frihug» och i «Bohus läns Folkblad». Hon målade många tavlor - med äkta «hembygdsbetoning». När det var trevlig samvaro, kunde man njuta av hennes utmärkta pianospel och sångröst. För Elsa var en charmerande personlighet; stor generösitet och värdighet. Hon var stolt över, att bekänna sig till Nasjonal Samling. För - trots att hon var född på Kläpp, Ödsmål (Sverige) bekände hon sig till Vidkun Quisling och hans frihetskamp. Det var också så undertecknad blev bekant med henne - en vänskap, som - under hennes kraftiga dagar - sträckte sig genom åren. I flera år bodde hon i sitt kära Nösund, där hon verkligen ordnade en vacker trädgårdstappa och ett trivsamt hus. Ett hus, som hon vårdade efter sin moders släkt, Rohdes från Tjörn. Hennes farfader var den välkända prästen Schiller från Ödsmål, som även var bekant för sin hundcentel, Schillerstövarna. - Elsa fortsatte även här med «kulturarvet»: hon hade endast Schillerstövare ute på Nösund!

När det gällde religion, var hon alltid en trofast Lutheran. Hon var mycket allvarlig i sin trosuppfattning, som väl kom till uttryck i sina dikter.

Elsa var född den 11. februar 1895 och den 17. februar 1989 vigs hon till den sista vilan i Mikaelsskapellet (Uddevalle). Men minnet lever vidare.

Elsa Schiller sörjas närmast av dottern Else-Brutt och sonen Harald.

Många blev åren Du vandrade här
Så trogen, så verksam i tiden
Nu mättad av ålder förunnat Dig är
Få njuta den eviga friden.

SVEN A. LUNDEHÄLL

Det store folkemordet!

Av «En Sogning»

Det er høgverdig av «F. og L.» å ville ta opp Nulands tanker fra avisens nr. 9. Avisen fortjener honnør for å være den eneste i landet som viser pressefrihet også på dette tabuområdet. En har følelse av at alle andre medier i dette landet enten er isvimeslått eller rett og slett er med i utryddelsesgjengen av folk og fedreland, enten av frykt for økonomiske straffetrusler, eller de i sinn og skinn er pådrivere i en slik negativ utvikling.

Da krigens mørke skyer seg inn over Norge i første del av 1940, syslet AP, som regje-

lingsparti, takket være Bondepartiets støtte, med tanken om en ny og liberal abortlov. En proposisjon var under utarbeidelse, og skulle behandles våren 1940. I stedet for å ta åtgjerder for å forsvare land og folks liv, hadde de det motsatte i tankene. Det er ironisk å tenke på at takket være Hitlers soldater ble dette ingen ting av, og en kan gjøre seg mange tanker om hvor mange mennesker i dette landet som fikk livets rett ved Hitlers hjelp.

I krigens og okkupasjonens 5 år mistet over 10 000 nordmenn livet. Etter dagens forhold er

dette, til tross for et høyt tall, ikke mer enn det drepes på 9 mnd., og nå i fredstid. Det skal vel ikke så mye fantasi til for å forstå, at nåværende frie abortlov med den umoral og egoisme som følger i kjølvannet, ville ha hatt sitt gjennombrudd mange år tidligere hvis krig og okkupasjon ikke hadde kommet. Sannsynligheten taler for at langt flere ble reddet fra døden enn de som mistet det i de 5 krigsårene, og hvis man videre tenker seg nedslaktningen av ufødte barn i de påfølgende 40 år, kan man med rette snakke om folke-

(Forts. side 9)

Da Willy Brandt var norsk major i Berlin

Av Idar Aarheim

Willy Brandt er blitt feiret fordi han i desember (1988) rundet de femogsytti, men feiringen har fortsatt utover nyåret i 1989. Hvem er så denne mannen som for alle venstresosialister, nordiske sosialdemokrater og «progressive marxister» fortsatt er en slags uutgrunnetlig guru? Et utfyllende portrett av ham er ikke lett å gi fordi bildet er så utflytende i konturene. Han har kameleonens evne til å skifte politiske farge-nyanser når det er opportunt for ham.

Karl Herbert Frahm

Karakteristisk er det da også at han er blitt hengende ved sitt sosialistiske dekknavn *Brandt*, mens han i virkeligheten er døpt *Karl Herbert Frahm*. Jeg ser en djevelsk ironi i det faktum at ikke engang fornævnet *Willy* er ekte hos denne politiske streber. Da han av politiske grunner kom til Norge i midten av 1930-årene, søkte han vennskapelig kontakt både med kommunister og sosialister. Men med sine velutviklede instinkter for hvor den politisk makt ligger, sluttet han seg snart sammen med de kommende ledere i Det norske arbeiderparti.

Etter Norges kapitulasjon 10. juni 1940, finner vi ham som ivirig, sosialistisk konspirator i Sverige og som leder for det propagandistiske Svensk-norsk pressebyrå som leverte sterkt sosialistisk dreiede informasjoner om forholdene i Norge.

Norsk statsborger

I 1941 fant han det formåls-tenlig for sine ambisjoner å skaffe seg norsk statsborgerskap. Dette var en enkel formalitet på grunn av de gode forbindelser han hadde med arbeiderparti-regjeringen i London. Som påkjønnelse for de propagandistiske tjenester han hadde ydet sine norske, sosialistiske venner, ble han av Gerhardsen-regjeringen utnevnt (fortsett som norsk statsborger) til presseattache i Berlin. Dette var et viktig trekk i klatringen mot maktens tinde, først i den ødelagte, tyske rikshovedstad - og senere i Forbundsrepublikken.

I denne artikkelen skal jeg særlig ta for meg boken fra denne tiden som han skrev i egenskap av norsk okkupant i sitt opprinnelige fedreland, og som rimelig nok har vært en belastning for ham i Tyskland selv om den der nede har vært forsøkt hemmeligholdt og «bortglemt». Han kalte den «Forbrytere og andre tyskere» (Aschehoug Forlag 1946) og vi skal

snart se hvorfor Brandt og hans sosialdemokratiske venner har villet ha minst mulig offentlig-het om den i ettertid.

Makt, fredspris og politisk fall

Men først skal vi se litt på hans politiske ferd og fremferd. I 1948 innså han at han måtte ta tilbake sitt opprinnelige, tyske statsborgerskap. Ellers kunne han ikke gjøre politisk karriere fordi okkupasjonsmaktene var blitt sterkt uenige og det var åpenbart at vestmaktene ikke aktet å holde sine deler av det besatte Tyskland som okkupererte områder i all fremtid. Det tyske statsborgerskapet var en forutsetning for at han kunne oppnå stillingen som sambandsmann mellom det sosialdemokratiske parti og de allierte okkupasjonsmyndigheter i Berlin.

Denne stillingen var det avgjørende springbrett for å bli borgermester i det besatte Berlin. Og det var denne maktposisjon som gjorde at sosialdemokratene lanserte ham som sin kanslerkandidat for første gang til valget i 1961 etter den aldrende Erich Ollenhauer. Han tapte og tapte igjen i 1965. Men i 1969 kunne han innta den høyeste maktposisjon i Europas ledende industristat i koalisjon med fri-demokratene.

I 1971 ble han tildelt Nobels Fredspris og i vide kretser i Tyskland ble det skumlet om at tildelingen skyldtes kameraderiet med de norske sosialdemokrater. Ja, en hamburgerredaktør jeg traff på en reise like etterpå, mente at Brandt i grunnen hadde fått en «litterær nobelpris», at tildelingen var en takk for boken «Draussen» (1967) som på norsk hadde fått tittelen «To fedreland».

Offisielt skyldtes fredsprisen hans bokstavelige knefall for kommunister i øst. Det ble kalt fredspolitikk langt inn i den borgerlige presse.

Hvor dypt dette knefall i virkeligheten hadde vært, kom for en dag i 1974. Da ble hans personlige sekretær(!) Günther Guillaume avslørt som østtysk spion. Sovjetrukkerne hadde med andre ord hatt sin lyttepost ved kanslerens mest intime, politiske samtaler og i mai måtte hans selv ta farvel som tysk regjeringssjef.

Men den politiske kameleon Willy Brandt var ikke død: Igjen klarte han å skaffe seg innflytelse i sitt parti - med god hjelp av utenlandske sosialist-venner - og fordi han sto på slik god fot med Bresnev! Det siste ble kalt personlige, internasjonale forbindelser.

Willy Brandt i norsk uniform.

En tysker ser på tyskerne utenfra

Tilbake til boken «Forbrytere og andre tyskere». Tenk dere at en nordmann skrev en drepende bok om nordmenn og Norge og betraktet seg selv som utenforstående. At han omtalte nordmenn som «de» (ikke vi) og Norge ikke som et selvstendig land, men som «det området». Hvis denne mannen dertil i ly av fremmede bajonetter, forsøkte å skaffe seg politisk makt her i landet, har vi en sosialpsykologisk parallell til Willy Brandts forhold til det tyske folk i 1946. Om Tyskland skriver han mens landet ligger i ruiner: «Det er opplagt nødvendig at området pasifiseres... der er fremdeles 70 millioner av dem (tyskerne)». Han slutter seg til Potsdamkonferansens oppsplitting av Tyskland i allierte interesser. Lidenskapsløst (han er jo norsk statsborger, må vite!) siterer han en engelsk korrespondent som hevdet at når det gjaldt tyskere, så var problemet «either to kill them or to cure them».

Der går denne overløper til et annet land rundt i norsk majorsuniform i det nedbombede Tyskland, der nøden er som et skrik, og funderer på hva man skal gjøre med dem - tyskerne. Og det er jo ingen hvemsomhelst som går omkring og lur på dette. Det er Tysklands kommende kansler som gjør det, og på skulderklaffene har han engelsk innskrripsjon. Der står det med rød skrift på blå bunn: Civilian officer.

Nürnberg-prosessen

Det generer ikke Tysklands fremtidige leder at det under prosessene i Nürnberg bare var tapernes krigsforbrytelser som ble drøftet, noe den fremsynte, engelske lord Hankey allerede dengang fant i strid med en in-

ternasjonal rettsorden i boken «Trial and Errors» (norsk utgave: «Gjorde vi riktig», Dreyer).

Tvertimot er Brandt begeistret over seierherrenes ensidige justis. Rent ut kvalmende blir det når han lovpriser den sovjetiske sjefsanklager, general Rudenko, som Brandt hevder sto på menneskehetens «felles rettsgrunnlag». Reservasjonsløst slutter han seg til Rudenkos konklusjon om at rettsaken tjener humaniteten, rettferdigheten, verdensfreden og andre av de fine slagord som var på billigsalg dengang. Patetisk er det når den sovjetiske generalen (og Brandt) svinger seg opp til hulhetens høyder med følgende kraftsats: «Dette er hele menneskehetens regnskap, et regnskap som springer ut av de frihetselskende nasjoners vilje og samvittighet. Må rettferdigheten skje fyldest.»

Rettferdighet og frihetselskende nasjoners vilje?

Dette tør Stalins lakei tale om mens Kreml har knust, eller er i ferd med å knuse, åtte selvstendige nasjoner i Øst-Europa og regimets myrderier overgår alle milliontall som de tiltalte i Nürnberg lastes for. Og Willy Brandt står ved siden og applauderer!

Nei, dette generer ikke den fremtidige tyske kansler i norsk offisersuniform. Han er en ung mann med ambisiøse planer og han vet at sovjetrukkerne støtte er viktig for hans karriere.

Derfor beklager han også i boken at samarbeidet mellom sosialister og kommunister ikke går ganske knirkefritt.

Kollektiv, politisk skyld

Brandt slutter seg til den kollektive «rettspraksis» de allierte benyttet seg av når det gjaldt behandlingen av «nazister» og den meget luftige betegnelse «sympatisører». Her kommer også oppkomlingens hat frem i Willy Brandt når han skildrer hvordan det skal gå med etablerte skikt i det dengang så utarmede tyske samfunn.

«De får ikke være eiere eller medinnehavere av noen bedrift, likesom de utelukkes fra de frie yrker, fra høyskolene, fra selvstendig ervervsvirksomhet og fra ledende stillinger i ervervs-livet. De skal dessuten miste valgretten og mister adgang til offentlige verv». Formuer skal i tillegg inndras og særskatter innføres.

Vi lurar litt på hva disse forarmede mennesker som for en stor del lever i ruinhaugene, i fremtiden skal eksistere av når de i tillegg til tap av eventuell formue også nektes elementære

menneskerettigheter og retten til å utøve sine yrker?

Den kløktige Brandt har også tenkt på det. Det skal skje ved at de gjennom «kroppsarbeid bidrar til gjenoppbyggingen».

Men barn og familiemedlemmer har han i sin hevngjerrighet ikke tenkt på. Men dem ble det jo heller ikke tenkt på i andre land.

Politisk kartlegging

Han mener at hele det tyske folk må kartlegges politisk. Så skulle man da tro at det bare er gode demokrater som skal komme gjennom sensuren. Den gang ei. Overbeviste kommunister og Stalin-tilhengere representerer åpenbart ingen fare for samfunnet etter Brandts oppfatning. Ikke merkelig at han senere valgte seg nettopp en aktivt arbeidende kommunist og overbevist marxist som privatsekretær! Skjebnens ironi er ikke alltid like lett å unnsnippe.

Men ellers må den politiske kartlegging skje med hård hånd og «uten noen falsk sentimentalitet». Elementære menneskelige og demokratiske rettigheter til politisk overbevisning skal åpenbart ikke gjelde den tyske befolkning i «et krigsherjet land». Heller ikke elementær rettsikkerhet siden alt må skje summarisk.

At politiske motstandere som han ikke liker, og som han uten videre kaller nazister, nasjonalister eller militarister, også skulle ha de samme politiske rettigheter som han selv, synes helt fremmed for ham.

Av og til faller han ut av rollen som opphøyet, sosialistisk overformynder og plumper ned på nivå med en arbeidsformann. De allierte behandler ikke «nazistene» (les: politiske motstandere) hårdt nok.

«Både allierte og tyske myndigheter har vist slapphet når nazister lurte seg unna søndags- og kveldsarbeide ved oppryddingen. Mange steder var det en tendens til å ta rettstatens prinsipper noe for bokstavelig».

Nei, Brandt er ikke så nøye med rettstatens prinsipper. Den samfunnsmessige oppdragelse av ungdommen og borgerne skal starte med en landsomfattende, «politisk avlusing». Den tyske riksidé må ikke få grobunn i følge Brandt, fordi den er «mystisk reaksjonær». Men da er enhver nasjonalidé, også den norske, mystisk reaksjonær.

Ingen medfølelse

Kort sagt er det ikke grenser for forståelsen av allierte okkupanters inngrep og overgrep - (Forts. side 10)

Sannheten om Churchill Europas ødelegger

Åpningen av de britiske krigsarkiver har til fullkommenhet bragt bevis for at Winston Churchill var mannen som i virkeligheten bragte Norge inn i krigen ved å foranledige tyskerne til invasjonen 9. april 1940. Hans provokasjoner i denne anledning var helt målbevisste, men allikevel har norske jøssinger i sin uvitenhet hyllet denne krigshisser med et monument i Oslo.

For kort å belyse Churchills sanne natur, kan det være av interesse å gjengi noen av hans uttalelser. Man kunne skrive side opp og side ned med bare groteske uttalelser fra hans mange taler og ikke mindre groteske sitater fra hans bøker og artikler. Men av plasshensyn skal her bare tas med noen få, som imidlertid til fulle karakteriserer Churchills person.

I 1936, altså tre år før krigen brøt ut, erklærte han: «Vi vil påtvinge Hitler krigen enten han vil eller ei». I en radiotale 9/9 1939, uttalte han: «Denne krig, er Englands krig. Dens mål er å tilintetgjøre Tyskland! Fremad Kristi soldater!» I 1941, fremholdt han overfor den jugoslaviske utenriksminister: «Det tyske folk består av 60 millioner forbrytere og banditter». Og da han ble statsminister i 1940, uttalte han: «Jeg fører ingen krig mot Hitler, jeg fører en krig mot Tyskland!»

Allerede i sine memoarer (W. Churchill «Memoiren» bind 1 side 59/62) nevner han sitt forslag om massemord på fienden i 1919, altså ett år etter at Tyskland hadde gitt opp krigen og England også var forpliktet til å holde fred. Hans forslag gikk ut på at man skulle laste

tusener av fly med sprengstoff og farlige giftgasser, slik at befolkningen kunne bli drept og byene tilintetgjort. Han skriver videre at denne kamp som han foreslo i 1919 *desverre* ikke ble utkjempet, og han betegner freden etter 1918 som en oppbyggingsfase. Hans mening var jo tydelig at England skulle samle krefter til en ny krig. I 1925 hadde han noe i likhet med atombomben i tankene: «Skulle det ikke finnes metoder til å anvende eksplosiv energi, som var enestående mere intensiv enn alt som hittil er oppfunnet? Kunne man ikke finne opp en bombe ikke større enn en appelsin, som kunne være i stand til med ett slag å tilintetgjøre en hel by?».

Denne åpenbare psykopat ga man anledning til å styre verden ut i en meningsløs krig, og han avviste konsekvent ethvert fredsforlag. Han fikk sin krig mot Tyskland med de ufattelige ødeleggelser og massemyrderier det førte med seg. Men han oppnådde også å få gjennomført *president Roosevelts sterke ønske om å ødelegge det britiske verdensrike*. Kfr. boken av Roosevelts sønn Elliot: «Slik han så det», Gyldendal 1946. Han bragte det tidligere så stolte imperium nærmest til tiggerstaven. Men ennu finnes det nordmenn som ut fra sitt hat til tyskerne fremdeles dyrker Churchill som en stor mann. Sannheten er at Churchill i virkeligheten var en ren nikkedukke i hendene på Stalin og Roosevelt og hans bakmenn. Det viser bl.a. referatene fra Jalta-møtet, og møtet i Potsdam rett etter krigens slutt i Europa.

Observator

Roosevelts krigspolitikk avslørt av svigersønnen

Det er rent utrolig å tenke at man for endel år siden rei en statue av president Franklin D. Roosevelt foran selveste Akershus festning. I dag vet vi at Roosevelt var en høyst middelmådig mann, som allerede i begynnelsen av 30-årene var utsett av bestemmende kretser i USA, med 2 av Amerikas mektigste menn i spissen, til å bli USA's kommende president. De 2 mektige herrer var finansmannen Bernhard Baruch og professor Felix Frankfurter. Før Roosevelt ble gjort til president, måtte han besvare visse spørsmål. Da spørsmålene ble besvart slik «det høye råd» ønsket, var hans kandidatur sikret.

Svigersønnen slår fast at Roosevelt var fullstendig i hendene på disse kretser, som bare hadde ett mål ved siden av å styrke sine egne finansielle interesser, nemlig å knuse Tyskland og ødelegge den tyske stat og hele den tyske industri for all fremtid. Oberst Dall sier like ut at Roosevelt var fullstendig i hendene på en rent kriminelt ansvarsløs jødisk mafia som stod fullt og helt i ledet med Sovjet-Russland. Fru Roosevelt får av sin svigersønn sitt pass påskrevet som rendyrket kommunist og sovjetsympatisør. Da forstår man bedre hvordan USA ble bragt inn i krigen, angivelig for å redde demokratiet i verden, mens resultatene ble at halve Europa og senere Kina kom i kommunistenes vold. Det hele var tilsiktet, og alt snakk om å redde demokratiet var bare tomme fraser, sier oberst Dall.

Oberst Dall skildrer på en klinkende klar måte de krefter han med egne øyne så i sving rundt sin svigerfar, Presidenten. Han var fullstendig som en fange i de egentlige maktthaveres garn. Når det gjaldt å fremme Sovjet-Russlands interesser, var Roosevelt, i likhet med sine bakmenn, villig til hva som helst. Da blir det jo mere forståelig at han ikke tenkte på hvordan Europas fremtid ville fortone seg dersom den tyske stat ble ødelagt, slik den ble. Dette vil nok en fremtidig generasjon måtte betale blodig for, og det gjør også oberst Dall oppmerksom på.

Dall's bok burde leses av alle med politisk interesse. Ikke minst av de såkalte «gode nordmenn» som hittil har trodd på at de høye idealer som de fremholdt i sin propaganda var det virkelige ledemotiv for Amerikas deltagelse i den 2. verdenskrig. I virkeligheten var de ledende amerikaneres drivkraft de mest nedrige formål, i tillegg til et rent sykkelig hat og en for vanlige, fornuftige mennesker helt uforståelig trang til blodig hevn over de overvunnede. Boken er kommet ut på flere sprog, og har, som rimelig kan være, der den er utgitt, vakt betydelig oppsikt. På grunn av den sensur som de fleste større norske forlag utøver overfor alt som kan bidra til å sette Tysklands motstandere i et uheldig lys, så kan vi vel ikke vente at denne bok vil komme ut i Norge, dessverre. *Den tyske utgave heter: «Amerikas Krigspolitikk - Roosevelt und seine*

Hintermänner». 284 sider, pris DM. 26.80. Kan bestilles hos norske bokhandlere fra Grabert-Verlag, Postfach 1629, 7400 Tübingen, Vest-Tyskland.

Roosevelts skinnhellige krig

En annen uhyre interessant bok om Roosevelts krigspolitikk, er skrevet av Benjamin Colby som under 2. verdenskrig var en ledende journalist i den ellers meget Roosevelt-vennlige avis «New York Times».

Han avslører i sin glimrende bok Roosevelt-klikkens falsk-spill. Colby påviser med største nøyaktighet den bedrageriske løgnpropaganda som ble benyttet for å tvinge det amerikanske folk inn i krigen mot Tyskland. De historiske avsløringer Colby legger frem i sin bok, er virkelig sprengstoff, både når det gjelder krigsårsak, krigsskyld og krigføring. Boken kan trygt anbefales alle som ønsker å vite hva som egentlig foregikk bak kulissene i en for vår verden så skjebnesvanger tid. Boken er også kommet i tysk utgave. «Roosevelts scheinheilige Krieg». 280 sider, pris DM. 26,50. Kan bestilles gjennom norske bokhandlere, eller direkte fra Druffelverlag D-81 31 Leoni am Starnberger See, Vest-Tyskland.

Roosevelts sønn avslører

Med det samme vi befatter oss med personen Roosevelt, kan det være av interesse å gjøre oppmerksom på en bok som kom ut på norsk hos Gyldendal i 1946. Her forteller Roosevelts

(Forts. side 10)

TAKK!

I anledning min kjære mann Edmund Roll's bortgang, vil jeg på denne måte rette en varm takk for all deltakelse og for den spontane, varmende støtte som er vist.

Grete

Liv og død i nær forening

Det var like før jul i 1944 på Østfronten, i den våte trekanten øst for Modlin i utkanten av landsbyen Staraja Olcewnika. Vi lå der med regiment «Norge». Som vanlig tok jeg meg en tur gjennom de forreste linjene. Jeg tok en annen vei tilbake, i håp om å finne noe brukbart til kjøkkenbunkeren vår i noen av de istykkerskutte hyttene.

Like i utkanten av landsbyen fikk jeg høre stønning fra en forlatt jordkjeller. Jeg så etter og fikk se en ung polsk kvinne som var i ferd med å føde et barn. Det var like før barnet skulle ut av mors liv, og jeg hjalp den stakkars kvinnen så godt jeg

kunne i denne for henne så tunge stund. Fødselen forløp ganske raskt, og utfra det jeg tidligere hadde hørt om den slags historier, visste jeg så noenlunde hva jeg hadde å gjøre.

Det var forferdelig kaldt, og den lille verdensborgeren, det var en gutt, var temmelig blå i sitt vesle forknytte fjes. Jeg tok en rask beslutning og puttet ham inn i den kroppvarme anoraken min. Moren måtte jeg bare be vente mens jeg skyndte meg etter hjelp så fort jeg kunne. En saniteter og to mann kom med en bære og la mor og barn på den, godt innpakket. De ble tatt godt vare på av den norske

legen, jeg tror det var doktor Storm, som senere ble myrdet av russerne ved Veszprem sammen med sine sårede, og mor og barn ble sendt til Modlin.

Som takk og til minne gav den unge moren meg en stor sølvmedaljong med Maria og barnet. Med mange velsignelser og med tårer i øynene av takknemlighet over hjelpen, tok den unge moren avskjed.

Her kunne man virkelig se hvor nær død og nytt liv var knyttet sammen.

E. G. «Norge»
Fra «Der Freivillige»

Nürnbergprosessen - en rettsfornektelse uten sidestykke

Av Brage

Den engelske historiker David Irving, har utgitt en særdeles interessant og avslørende bok om Nürnbergprosessen, som med rette har vakt betydelig oppsikt både i England og USA. Bokens engelske tittel er «The last Campaign», og en tysk utgave har tittelen «Der Nürnberger-prozess.»

Irving har, som den første historiker, fått anledning til å gjennomgå de private etterlatte papirer etter den avdøde amerikanske hovedanklager i Nürnbergprosessen Robert H. Jackson - En provinssakfører som hjalp Roosevelt med presidentvalgkampen, og som ble en nær venn av ham. Derved kom han inn i kretsen rundt tyskfiende nr. 1 i USA, Henry Morgenthau. David Irving dokumenterer til fullkommenhet hvordan hele den ledende krets rundt Roosevelt var fylt av et avsidig hat mot Tyskland og tyskere, og faktisk talt ønsket å tilintetgjøre nærmest hele det tyske folk og dets ledere.

5 millioner tyskere skulle bli russiske slaver på livstid

Irving legger frem bevis for at Roosevelt og Churchill under Jaltakonferansen godkjente Stalins ønske om å få utlevert 5 - fem - millioner tyskere, kvinner og menn, til slavearbeide på ubestemt tid. De var fullt oppmerksomme på at slavene aldri ville komme tilbake i levende live og at de ville gå en grusom skjebne i møte. De allierte ledere hat var imidlertid så intenst at de ofret alle menneskelige prinsipper for å få tilfredsstillet sitt hat og sin hevntyrang. Jackson selv var rystet over denne planen. Men han kunne ikke gjøre noe for å stanse den. Han ble nemlig, samtidig som han mottok utnevnelsen fra president Truman som hovedanklager, uoffisielt meddelt at millioner av tyskere skulle sendes til Sovjet som tvangsarbeidere, angivelig som straff for medlemskap i forskjellige organisasjoner.

Jackson ble klar over at det var Morgenthau og hans nærmeste stab som hadde planlagt at millioner av tyskere skulle sendes til hardt tvangsarbeide i Sovjet-Russland. Og dette vel å merke uten at de på forhånd var stillet for noen domstol for å påvise eventuell skyld. Den amerikanske krigsminister Henry Stimson var, i likhet med Jackson, helt imot denne uhyrlige plan. Men Roosevelt hadde i Jalta gitt planen sin tilslutning, og da også visse andre ledende kretser gikk inn for den for å få hevn, var det ingen mulighet for

Et stort tilbakeskritt for sivilisasjonen: Seierherrene kriminaliserer den tapende part.

Jackson eller Stimson til å få hindret at planen ble realisert.

Hele det tyske folk skulle steriliseres

Da franskmennene hørte at russerne skulle få 5 millioner tyskere som slaver, forlangte også de å få tyske slaver. De ønsket å få 2 millioner til veianlegg. Da Jackson i konferanse 12. mai 1945 overfor Morgenthausepresentant Isidor Lubin, fremholdt at Roosevelt umulig kunne ha ment det slik, erklærte Lubin at Roosevelt også hadde overveiet meget alvorlig å la hele det tyske folk tvangssterilisere. Roosevelt hadde sogar moret seg med å lage skisse av en maskin ved hjelp av hvilken man kunne sterilisere tyskere på løpende bånd. (Det er menn av denne moralske gehalt som norske aviser stadig kommer tilbake til og omtaler som dem som reddet Europas kultur i to verdenskriger). Morgenthausemedarbeider Josiah E. Dubois, kastet også, under diskusjonen 12. mai, inn det moment at en Gallup hadde vist at et flertall av amerikanere hadde godkjent at slavearbeide var en passende straff for alle tyskere. Men han nevnte nok ikke samtidig den kjensgjerning at de tyskfiendelige kretser som hadde herredømme over amerikansk presse og radio, og dermed over folkeopinionen, var hovedansvarlige for gallupens resultat.

50.000 tyske offiserer og videnskapsmenn skulle drepes

Roosevelt og Churchill hadde forøvrig på Jalta godkjent Stalins plan om at man straks etter seieren, uten noen form for dom, skulle drepe 50.000 ledende tyske offiserer og vitenskapsmenn. Derved skulle man for alltid kunne håpe på å få ødelagt tysk industriell og militær makt, og bli kvitt en farlig konkurrent på verdensmarke-

det. Det er likefrem uhyggelig å tenke på hvor blodtørstige enkelte mennesker var etter krigen. En meget kjent norsk politiker hvis navn jeg skal la være å nevne fordi han senere hen kom til «bedre resultater», uttalte til den svenske statsråd Quensen primo mai 1945 at han hadde anbefalt at man i forbindelse med Norges frigjøring burde drepe 5000 - fem tusen - tyskvennlige nordmenn på en eneste natt. (Farmand 16.2-74).

Engelskmennene ville også være med på å drepe flest mulig tyskere etter krigen, slik de også hadde gjort under krigen ved hjelp av sine bombefly. F.eks. da de sammen med amerikanerne den 14. februar 1945 i løpet av 24 timer drepte på den mest barbariske måte nærmere 250.000 mennesker, og ikke slik som enkelte idag prøver å bagatellisere det hele til 35.000. Og de samme herrer som stod bak disse uhyggelige massemyrderier som bombingene av de åpne tyske byer representerte, en bombing som de selv hadde startet lenge før tyskerne bombet London, disse herrer følte seg kallet til å sette seg til doms over de tyske ledere. Man diskuterte først om man skulle lage en skinnprosess eller ikke. Resultatet var at den engelske regjering anbefalte at «en henrettelse uten prosess var å foretrekke».

Også USA's kongress hadde gått inn for en summarisk avstraffelse uten prosess. Det var tydelig at man ønsket å se mest mulig blod - tysk blod, opphisset som alle var av den uhyggelige antityske propaganda, mesterlig iscenesatt av kretser i USA som hatet Tyskland og alt tysk som pesten. Til og med den kjente senator Fullbright gikk helt fra konseptene. Han uttalte at hvis man skulle føre prosess mot tyskerne, ville dette gi dem mulighet til å gi sin versjon av saken, og det kunne komme til å trekke sakene i langdrag. Det

eneste riktige var derfor, mente Fullbright, å drepe alle tilfangede uten prosess. - Dette forteller Jackson i sine etterlatte papirer. Og disse menn, som selv var uten virkelig kultur, skulle altså sette seg til doms over det tyske folk, og på dette bloddryppende grunnlag bygge opp en angivelig ny og bedre verden. Kanskje er denne blodige start etter krigen en av grunnene til at verden er blitt slik den er blitt i dag, med vold og terror på alle kanter.

Jackson i konflikt med seg selv

For Jackson, som hadde klart å overtale president Truman og de allierte makter til å gå med på at det ble opprettet et alliert tribunal for å dømme de øverste tyske ledere, for derved å gi det hele et skinn av lov og rett, var det et stort problem, da han etterhvert ble klar over at de allierte, hver på sin måte, hadde gjort seg skyldig i forbrytelser av minst like store dimensjoner som tyskerne. Samtidig med forberedelsene til Nürnbergprosessen, hadde Jackson erfart at russerne i Polen hadde bygget 17 nye konsentrasjonsleirer, og fylt dem til randen med polakker som var motstandere av den russiske okkupasjon av deres land.

Den russiske general I. T. Nikitschenko bidro også til å frata Jackson enhver illusjon om at han skulle få i stand en prosess som kunne gi i alle fall et skinn av en rettfærdig domstol. Generalen sa like ut at dommen for disse hovedkrigsforbrytere i virkeligheten var avsagt allerede i Jalta. Han sa at det var en ren innbildning å tro at dommerne her skulle spille en upartisk rolle. De skulle avsi sine dommer uten for mange formaliteter. Den samme general hadde for øvrig vært med på å formulere lovene som prosessen skulle baseres på. Og for å gjøre rettsløsheten fullkommen, var han også en av dommerne. Og denne fullstendig kriminelle fremgangsmåte ble støttet av i alt 19 land, deriblant Norge.

Efterhvert dukket det opp i USA ledende jurister og militære, som hadde de største betenkeligheter med hele prosessen. De anklagede tyskere ble forbudt å trekke frem at de allierte selv hadde begått en rekke av de samme forbrytelser som tyskerne ble anklaget for. Det ble spesielt forbudt for forsvarer i Nürnberg å trekke frem hvordan den britiske «Håndbok for illegal krigførsel» ga følgende ordre om hvordan man skulle ta seg av tyske fanger: Benytt gangstermetoder. Drep motstanderen. Spark ham så kraftig du kan, og når han har de fryktelig-

ste smerter, kast ham på jorden og knus hans hode. (Gjengitt noe forkortet). I den selv samme bok, som Irving omtaler, var det gjengitt bilder fra 1. verdenskrig, som viste hvordan britene hengte tyske fanger på løpende bånd i en dødslynge som var så djevelsk utspekulert laget at fangene, som skulle henges langsomt, selv ved den minste bevegelse strangulerte seg selv inntil en langsom og pinefull død. En av Englands speidersjefer, oberst Wilson, var sjef for disse kommandogrupper under siste krig, og han ble mottatt som æresgjest i Norge etter krigen.

Atombomben smeller

Det var et hardt slag for Jackson at USA kastet de massedrepende atombomber over Japan mens forberedelsene til Nürnbergprosessen foregikk. Han nærret jo den blåøyde illusjon at man skulle kunne skape en ny folkerett som for all fremtid gjorde krig umulig. Det er nærmest utrolig at en jurist med sine fulle sanser i behold kunne tro på en slik mulighet, all den stund han selv var villig til å få en overvunnet fiende dømt etter lover som seierherrene selv hadde laget og gitt tilbakevirkende kraft, og som ikke skulle gjelde for seierherrene, men bare for de beseirede.

Illegale forhørsmetoder

Irving leverer også bevis for at det ble benyttet helt illegale forhørsmetoder når det gjaldt å få tilståelser fra de tiltalte tyskere. Tilståelser som vi idag vet er falske. Jackson skriver i sine etterlatte papirer at han hadde store problemer med visse kretser i USA. Folk som ønsket å være med overalt, og skaffet ham mange ubehagelige diskusjoner og vanskeligheter. De ville ha mest mulig å si når det gjaldt anklagerens virksomhet. Sogar skrev USA's høyeste dommer herr Stone til Jackson at han personlig ikke hadde noen betenkeligheter ved at seierherrene, som i tidligere tider, overleverte de beseirede til bødlene.

Det ble også benyttet de mest tvilsomme metoder for å få brukbare «tilståelser» fra de anklagede. Således fremla en av forhørslederens forslag for Hjalmar Schacht om at hans liv ville bli spart dersom han var villig til å vitne mot Göring. Bak dette uhyrlige forslag stod general i USA's hemmelige tjeneste, Donavans. I det hele tatt hesket den rene vilkårlighet i valg av hvem som skulle stå på listen som tiltalt. Og når det gjaldt forsvarerne, så la man alle mulige vanskeligheter i veien for dem. Ikke fikk de adgang til de nødvendige

papirer, og ikke fikk de lov til å trekke frem de alliertes forbrytelser, f.eks. Sovjets angrep på Finland og Polen, eller russernes mord på over 10.000 polske offiserer i Katynskogen og andre steder, Jackson skriver selv i sine papirer at han fant det å være en hån mot enhver justis at russerne skulle delta som dommere i en prosess mot tyskere. Han kunne nok like godt tatt med de øvrige tre makter. England, Frankrike og USA selv, hadde under krigen, og i tiden umiddelbart etterpå, begått de uhyrligste forbrytelser mot det tyske folk. Først med masse-mord på hundretusener sivile tyskere ved den systematiske terrorbombing av åpne byer under krigen, og utsultning av befolkningen etter krigen. Hertil kom den hensynsløse behandling av de mange millioner tyskere som ble tatt til fange etter krigen. Videre utlevering til den visse død i Sovjet av millioner tilfangetatte tyskere og russere i tysk tjeneste, samt russiske fanger som befant seg i tyske fangeleirer. Videre hadde de allierte vestmakter godkjent fordrivelsen av 15 - femten - millioner tyskere fra de østre områder av Tyskland, ribbet for absolutt alt de eide. Og samtidig med at prosessen pågikk i Nürnberg, så amerikanerne og engelskmennene gjennom fingrene med at russerne, polakkene, tsjekkerne og jugoslavene myrdet på grusomme måte mer enn 2,5 millioner fullstendig sakseløse tyskere, ikke minst kvinner og barn, hvis eneste forbrytelse var at de var av tysk herkomst. Odd Nansen omtalte forøvrig, i en tale i Norsk rikskringkasting i 1950 fordrivelsen av de mange millioner tyskere, som *den største krigsforbrytelse i verdenshistorien*.

Han kjente ikke til at ca. 2,5 millioner tyskere var blitt drept i nederlagets kjølvann, i første rekke av polakker og tsjekkere. Da hadde han, om mulig, blitt enda mer rystet.

Blant andre problemer Jackson hadde å stri med, var den engelske marineledelse som forlangte tilbake til London straks arkivene til den tyske sjøkrigsledelse og det tyske utenriksdepartement, da den britiske regjering kunne komme i visse vanskeligheter dersom dokumentene falt i «gale» hender og ble publisert. David Irving hevder at flere av anklagepunktene mot de tyske ledere ikke holder rent juridisk. For ikke å snakke om rent moralsk, når man tar i betraktning de alliertes egne forbrytelser under og etter krigen.

Millioner av tyskere til slavearbeid

De alliertes kynisme når de anklaget tyskerne for å organisere arbeidssklaver i besatte områder, kom klart frem når de i

september 1945, i henhold til proklamasjon nr. 2 fra det Allierte Kontrollråd, sendte de første 200 000 arresterte tyskere til den visse død som slavearbeidere i Sovjet-Russland. I april 1947 hadde russerne anslagsvis, ifølge Irving 2,5 millioner tyske fanger i arbeid. Hertil kommer alle de sivilpersoner fra den russiske sone, som uten videre ble transportert til tvangsarbeide i Sovjet.

Irving sier rett ut at Englands hender ble tilsmusset ved at de var med på å godkjenne denne gradvise tilintetgjørelse av millioner av mennesker, som var et klart brudd på internasjonale konvensjoner som de høytidelig hadde undertegnet. I papirer som Irving har funnet i engelske regjeringsarkiver, fremgår det at britene ville utlevere 2 millioner tyskere til Sovjet som slaver mot å trekke 200 dollar pr. hode på eventuelle russiske krav ved et endelig krigsoppgjør. Franskmenne behandlet de flere hundre tusen tyske slaver de hadde fått utlevert så åpenbart brutalt at de andre allierte fant å måtte nedlegge protest. Men da Sovjet er et lukket land, fikk man dengang ikke høre noe om hvordan de behandlet sine fanger. Men vi vet i dag at det var helt forferdelig. Under 10% kom tilbake, og de øvrige 90% ble enten drept eller de arbeidet til de stupet.

Midt under Nürnberg-prosessen, utstedte de allierte en forordning i henhold til hvilken alle tyske menn mellom 14 og 65 år, og alle kvinner mellom 15 og 50 år var forpliktet til tvangsarbeide for de allierte. De som ikke ville arbeide, ble fratatt rasjoneringsskortene. Hvis man sammenligner tyskernes opptreden i de besatte områder i Vest-Europa under krigen med de alliertes opptreden etter krigen, var tyskerne helt moderate i forhold til de allierte seierherre. Derimot var tyskernes opptreden under krigen, mot jødene og mot befolkningen i de besatte østområder like forbrytersk som den var politisk tåpelig.

Forholdsvis tidlig under prosessen tok dr. Ley sitt liv, og hans lik ble, som en hunds, kastet i en navnløs grav. Fangene i Nürnberg ble bevoktet dag og natt av USA's armé under ledelse av Colonel Burton C. Andrus. - En brutal sadist fra West Point, som så godt han kunne sørget for å gjøre fangenes liv til et helvete. Han nektet Røde Kors adgang til fengselet, og beslagla de pakker som Røde Kors sendte til fangene julen 1945. Hverken alder eller rang kunne beskytte fangene mot mishandlingen. I tillegg led fangene av sult og frost. Redaktøren av «Der Stürmer», Julius Streicher, ble mishandlet på en særdeles raffinert og djevelsk måte. Han ble kledd naken og pisket dag ut og dag inn, og spyttet inn

i munnen av negre. I fem dager fikk han kun avskrell av poteter å spise. Mishandlingen gjorde Streicher nærmest sinnssyk, og det var nærmest en ekstra belastning for de øvrige fanger å ha ham med på tiltalebenken.

De engelske anklagerne var meget tilfredse da Jackson i sin innledningstale satte de tiltalte under et uhyggelig press ved å uttale at om de ble frifunnet ved denne retten, så måtte de regne med en ny prosess hos de andre allierte, dvs. i første rekke russerne, polakkene og jugoslavene, og det ville jo være å gå fra asken til ilden. Den polske eksilgeneral Anders, ble nektet å bevitne at det var russerne og ikke tyskerne som stod bak mordene på de 10 000 polske offiserer i Katyn. De tyske forsvarerne ble ikke bare nektet adgang til viktige dokumenter. De 50 forsvarerne hadde bare 2 telefoner til rådighet, mens anklagerne hadde et betydelig antall telefoner og ubegrensede transportmidler.

Det uhyggeligste var imidlertid at man på de mest gemene måter straffet de vitner som talte til fordel for noen av de tiltalte. De ble straks arrestert og satt på enecelle i fengselet. F.eks. ble feldmarsjall Milch, som ikke ville bøye seg for trusler for å få ham til å vidne falsk mot Göring og Speer, straks sendt til straffebunkeren i konsentrasjonsleiren i Dachau.

Dokumenter som var til gunst for de tiltalte, ble konsekvent forbudt å tas med i saken. Det ble, etterhvert som prosessen skred frem, mer og mer åpenbart at det så avgjort ikke dreiet seg om å få frem den absolutte sannhet. Men utelukkende den «sannhet» som passet for seierherrene. Dette gjorde forsvarernes arbeid mer og mer problematisk. Forholdene tatt i betraktning, gjorde de tyske forsvarerne et grundig arbeid for sine klienter.

Jeg omtalte foran den terror som de tiltalte ble utsatt for. At det ikke bare var underordnede bøller som drev på egen hånd for å få avløp for sadistiske tendenser, viser følgende som Irving omtaler: En kaptein i USA's armé, en dr. Korda (opp-

rinnelig fra Tsjekkoslovakiet) forhørte i en fangeleir storadmiral Dönitz nestkommanderende, admiral Eberhard Godt. Dr. Korda truet ham, og meddelte ham at hvis han ikke ville avgi vitneprov mot Dönitz, så måtte han regne med å bli hengt sammen med denne. Hvis han derimot ville gjøre som han ble bedt om, ville han få slippe tiltale. Da denne trusel ikke førte til det ønskede resultat, ankom hele den store War Crimes Commission stab fra Washington, og disse høye herrer inntok en like truende holdning som dr. Korda. «Vil De nu vitne mot Dönitz - ja eller nei? Dette er Deres siste sjans!» Da admiral Godt fortsatt nektet, avsluttet herrerne fra Washington affæren med følgende bemerkning: «Det vil De nok angre meget på». Det fremgår tydelig av Irvings bok at både briter og amerikanere brukte rene gangstermetoder for å overtale tyskere til å vitne mot sine kamerater eller overordnede.

Irving nevner også hvordan englenderne i 1940 skjøt med maskingevær på ubevæpnede tyske sjøfolk som flyktet over isen da englenderne angrep «Altmark» i Jøssingfjord. Som foran nevnt hendte det stadig at vitner som ikke avgav ønsket vitneprov, ble satt i fengsel for å «mykgjøres». Men også advokatene til de tiltalte måtte finne seg i de verste overgrep. Således ble von Neuraths advokat arrestert og satt i fengsel i 6 uker uten noen anklage.

Tortur av fanger

Oswald Pohl, organisatoren av de tyske konsentrasjonsleirer, ble tvunget til å avgi falsk vitneprov mot minister Walter Funk. Da Pohl selv kom for retten, ble det fastslått at hans vitneprov var fremkommet etter tortur av verste slag: Engelske og amerikanske soldater hadde bundet ham fast til en stol. Slik fastbundet, hadde man slått ham bevisstløs. Derefter hadde man skåret ham med kniver i ansiktet og smurt sårene inn med salt. Senere ble han sparket og sparket, og tvunget til i time etter time å løpe på stedet. Så ble han forhørt når han var i en slik tilstand at han tilstod hva som

helst. Alle de tiltalte celler var forsynt med hemmelige lytteapparater for at man skulle kunne avlytte de tiltalte. Irving nevner at den betydeligste personlighet blant de tiltalte var riksmarskalk Herman Göring. Hans kraft og slagferdighet skaffet aktoratet meget hodebry, og til slutt lurte ham dem for den triumf å få se ham dingle i galgen. Dagen før henrettelsen skulle finne sted, tok han sitt liv ved hjelp av en giftampulle han angivelig hadde skjult på seg.

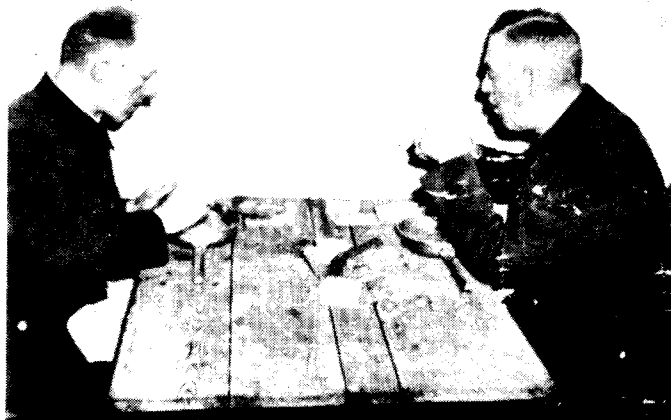
Irving nevner også i sin bok at de amerikanske prosesser i Dachau var en hån mot all rett. Både de anklagede så vel som deres forsvarsvitner ble brutalt slått og mishandlet for å få frem falske tilståelser. Mange ble også dømt til døden, og etterpå meddelt at de ville bli «benådet» hvis de ville vitne mot andre fanger. Jackson medga at amerikanske offiserer hadde benyttet terror mot fangene også i Nürnberg. Da generaloberst Jodl kom til fengselet i Nürnberg, rev man brutalt av ham alle distinksjoner på hans uniform, og kalte ham hele tiden bare «krigsforbryter Jodl». En lignende opptreden av tyske militære overfor fangne offiserer, hadde vært helt utenkelig, og forekom heller ikke under hele krigen.

Da dommene var avsagt, var det om å gjøre å få de dødsdømte henrettet så hurtig som mulig. Den amerikanske og franske guvernør, var villige til å benåde Jodl. Men den russiske og engelske sa bestemt nei. Den engelske luftmarsjall Douglas, som selv hadde ledet terrorbombingen av Tyskland, benektet at han hadde vært drevet av hevnfølelse. Men sannheten er den at en falsk påstand fra Douglas' side mot Jodl om at Jodl hadde latt 50 engelske flyvere skyte etter ordre fra Hitler, hadde vært grunnen til at han fastholdt dødsdommen over Jodl. Det har senere vist seg at påstanden til Douglas var falsk, og Irving hevder at det ikke finnes noe bevis for den. Også Jackson mente at Jodl burde benådes.

Seierherrens hevn

Nürnberg-prosessen har bare kunnet skade, sier Irving. Den er utelukkende en seierherrens hevn over de beseirede, og den lærdom den var påstått å skulle gi menneskeheten, har man konsekvent nektet å trekke. En rekke angrepskriger er blitt ført etter den uten at noen ansvarlig politiker har forlangt at angriperne skal stilles til ansvar for sine handlinger. Et forslag i 1946 i FN om å gjøre Nürnberg-prinsippene til en internasjonal lov for fremtiden, ble snart sendt til en FN-komite for folkerettsspørsmål, hvor forslaget straks ble henlagt.

(Forts. side 9)

Jodl og Keitel spiser frokost i fengslet.

Pave Pius XII:

Historiens største krigsforbrytelse skjedde ETTER siste verdenskrig

«Den farligste form for løgn, er å fortie sannheten.»

Gammel filosof

Pave Pius XII. uttalte på en juristkongress i Roma sommeren 1951 at fordrivelsen av millioner tyskere og myrderiene på tyskere i Østområdene etter krigen var verdenshistoriens største krigsforbrytelse. Alleerede så tidlig som 1/3 1948, skrev paven i et brev til de tyske biskoper at denne uhyrlige fremgangsmåte fra Tysklands motstandere overfor det tyske folk, var uten sidestykke i historien, og at det en gang i fremtiden ville bli fordømt, både fra et rettslig, økonomisk og politisk synspunkt.

En ungarsk jøde som, på vei hjem da krigen var slutt, passerte Tsjekkoslovakias hovedstad Prag, uttalte at han hadde hatet tyskerne mens han satt i den tyske konsentrasjonsleir. Men da han så hvor grusomme tsjekkerne var mot tyskerne, og så mot kvinner og barn, som ble myrdet på den mest bestialske måte, da forsvant alt hans hat til tyskerne, og gikk over til medlidenhet med det tyske folk.

Russerne, polakkene og tsjekkerne, var alle like grusomme og rent ut djevlelike i sin behandling og mishandling av tyskerne. En stor del av amerikanerne, engelskmennene og franskmennene i uniform gjorde seg også bemerket på en særdeles lite fordelaktig måte, med myrderier av tyskere i fangenskap, i en grad og ved metoder, som trosser enhver beskrivelse. Og i Frankrike ble etter «frigjøringen» over 300 000 tyske sivile og samarbeidsfolk regelrett myr-

det, med franske kommunister som hovedaktører og med de Gaulles åpenlyse godkjennelse.

Det verste av alt, var at den amerikanske og britiske regjering hadde godkjent fordrivelsen av øst-tyskerne, og ellers så gjennom fingrene med massemyrderiene på tyskerne. Det tyske Røde Kors oppgir at over 2,5 millioner tyskere ble myrdet bare i østområdene i løpet av få måneder i 1945 og -46, og at nærmere 12 millioner ble fratatt alt de eide og ble jaget vestover som kveg.

Også i flere alliertes fangeleirer, ble flere hundre tusen tyskere, dels myrdet, dels sultet ihjel etter krigens slutt. De verste myrderiene ble til slutt stanset etter gjentatte henstillinger fra den katolske kirke i USA. Men dette gjaldt bare for de vestallierte. Russerne tok ingen hensyn til dette. Forholdene for de tyske fanger i de russiske fangeleirer var helt ubeskrivelige. Av over 100 000 tilfangede tyskere ved Stalingrad, vendte bare rundt 6 000 - seks tusen - levende hjem.

Her i Norge var imidlertid alle tause. Aftenposten, Dagbladet og Verdens Gang, overgikk hverandre i redelsesskildringer fra de tyske konsentrasjonsleirer, mens de norske jøssingers egne venner i Sovjet-Russland, England, Frankrike og USA medvirket til verdenshistoriens verste blodbad på tyskere, og vel å merke i *fredstid*. Det er rett og slett en forbyrterisk opptreden av de nevnte aviser, bevisst og beregnende, å fortie kjensgjerninger på denne måte for derved ikke å bringe forstyr-

Av Brage

relse inn i det svart/hvitt bilde de ønsket å male av tyskerne, for således å kunne ramme alle dem som hadde stått på tyskernes side under krigen. Og mens dette foregikk, så lot de nevnte norske aviser som var ledende opinionsdannere her i landet, de norske myndigheter få frie hender til å holde titusenvis av NS-folk innesperret. NS-fangene ble psykisk og til dels også direkte fysisk mishandlet ved utsulting og terror fra vaktens side. Det er utkommet flere bøker som klart dokumenterer disse forhold. Det rådet ofte, særlig i den første tid etter okkupasjonen nærmest utrolig hensynsløse tilstander i de norske demokratiske konsentrasjonsleirer som ble opprettet for å gjennomføre hevneoppjøret mot NS-folk. For det hele var en ren hevne. Det burde myndighetene ha innrømmet, istedenfor å ikke det hele en rettslig kappe.

Stadig bebreider man NS-folk for at de kunne samarbeide med tyskerne, når det foregikk så meget klanderverdig i de tyske konsentrasjonsleirer. Det skal villig medgis at tyskernes behandling av de innsatte i deres konsentrasjonsleirer for en stor del var av siste sort. Og ikke minst den gemene behandling som ble jødene tildelt, kan selvsagt ingen forsvare. Men hva visste NS-folk om forholdene i de tyske leirer under krigen? De kunne ikke vite mer enn folk flest. Og i den eneste leir som NS-myndighetene hadde herredømme over, Berg-leiren, var det meget liten grunn til å klage over forholdene. Forøvrig kan

nevnes at da Quisling fikk en klage over behandlingen av serbiske studenter i en fangeleir i Norge, ble han meget oppbragt, og skrev straks et brev direkte til Hitler, og ba inntrengende om at de påklagede forhold snarest måtte opphøre. Brevet forårsaket at den tyske leirkommandant omgående ble forsett til fronttjeneste på Østfronten.

Men hva med jøssingenes moralske standard? De satt og frydet seg over at millioner av tyskere ble myrdet og fordrevet, og at NS-folk led helvedes kvaler i de nyopprettede konsentrasjonsleirer. De gode nordmenn kunne, samtidig som de fordømte NS-folkene for at de kunne samarbeide med tyskerne som holdt hundretusener i fangeleirer, selv uten noen skrupler rolig samarbeide med Sovjet-Russland, hvor man visste at over 20 millioner mennesker satt innesperret i verdenshistoriens verste konsentrasjonsleirer. Den israelske statsminister Begin, skriver i sine memoarer at han, da han ble «befrikket» av russerne fra en tysk fangeleir, straks ble overført til en russisk leir, som han medgikk var minst 10 ganger verre enn den tyske.

Sannheten er den at den norske presse, i likhet med NRK og de store forlagene, de går i virkeligheten - selvsagt uten å være seg det bevisst - Sovjet-Russlands ærend. Ved stadig å hakke på nazismen og de forferdelige tyskerne, hjelper de Sovjet og verdenskommunismen til å bli mere «stuerene» og dermed godtagbare for folk flest. Dette med å rette alt hat og all motvilje mot Tyskland og nasjonalismen, er fra Sovjet-Russlands

side en helt bevisst plan. KGB har faktisk en egen avdeling som bare arbeider med disse spørsmål for mest mulig å underminere NATO's moralske plattform og militære styrke.

Det er å håpe at de krefter som ønsker å fremme den historiske sannhet, etterhvert som tiden går, kan slippe til med sannferdig og rettferdig historisk skriving. Da ville nok folk flest få et ganske annet syn på hva som skjedde under krigen og fremfor alt *etter* krigen, som Norge som stat *ikke* deltok i etter 10. juni 1940. Det vil neppe da fortone seg som om sovjet-russerne og deres vestlige allierte var rene engler og tyskerne var rene djevlere, slik en massiv etterkrigspropaganda over hele verden har fremstilt det. Etter mitt kjennskap til tyskerne, tror jeg å kunne si med sikkerhet at de, hvis de hadde vunnet krigen, ville behandlet soldater, offiserer og politikere på en ganske annen og mere human og gentil måte enn tyskernes motstandere har behandlet Tyskland og tyskerne.

Når kan vi vente at norske aviser, NRK og våre forlag, begynner å bli mere objektive og sannferdige i valg av stoff??? Det er å håpe at et norsk forlag vil utgi noen av den engelske historiker David Irving's bøker, som er utkommet i kjempeopplag i England, Vest-Tyskland og USA! Og hvorfor gir ingen i Norge ut den fantastiske avslørende bok om Roosevelt, skrevet av hans egen svigersønn, oberst Curtis Dall? Er det bare om å gjøre å velge ut alt (Forts. side 10)

«Quislings bande av forbrytere»

Av Trygve Engen

Dr.jur. Carl August Fleischer's artikkel under ovenstående overskrift i «Aftenposten» 14/6 1988 er imøtegått av Kåre Haugerud i «Folk og Land» nr. 7/88, og det i langt mer rolige og sindige former enn dette professorale sprøyt egentlig fortjener. For hva er det professoren hevder? Jo, dette:

1. At Quislings regjering ikke var det okkuperte Norges *lovlige*. Her må det være grunn til å spørre hvorledes Administrasjonsrådet og det planlagte Riksråd kunne være mere «lovlige»? Hva var forskjellen? Også de ble jo ære

skjelt av «stemmen fra London» og beskyldt for forræderi? Så vidt huskes, var også Riksrådet tenkt å være både regjering og lovgiver! Og hva med eksilkomiteen i London? Drev ikke den utstrakt, til og med hemmelig lovgivervirksomhet?

2. Videre hevder professoren, at alle som betraktet Quisling som det okkuperte Norges lovlige statssjef og følgelig

drev propaganda for ham og hans parti, «var skyldig i særdeles grove forbrytelser.» De drev «*ren gangstervirksomhet*,» var medskyldig i «tyveri og ran,» og «*propaganda for nazi-styret var straffbar forherligelse av slike handlinger.*» Vi NS-folk var «*det laveste bunnsfall som noen gang har eksistert.*» (Uth. av meg.)

3. Uten reservasjoner omtaler professoren de nasjoner som

hørte til eller støttet «Aksen,» som «*angriperstater*,» og deres ledere som «*forbryterkolleger*» (av Quisling). Vel, her kan jo professoren påberope seg dommene ved seierherrenes Nürnbergtribunaler. Det må han så gjerne. Det er neppe særlig stor sjanse til at historiens dom vil stadfeste de dommene. Men indirekte rammer uttalelsen også våre naboland, Finland og Dan-

mark. Det førstnevnte kjempeet jo på aksens side mot det mest totale tyranni som verdenshistorien kjenner, mens Danmark, i likhet med Norge etter 10/6 1940, var *ikke-krigførende i mots. til Norge, men tilsluttet antikominternpakten*.

Når en dr. juris kan tillate seg å sette sånt på trykk i Norges største avis, så må en gammel quisling ha lov å spørre om det ikke fins grenser for hva såkalte «autoriteter» kan skrive offentlig uten å risikere politianmeldelse? Er det ikke noe som heter «hets mot folkegruppe?»

«Folk og Land» . . .

(Forts. fra s. 2)

Hva NS kunne vise for seg

Men la ikke det faktum at visse folk gjorde feil i forbindelse med jødetransportene overskygge følgende fakta:

1. At Quisling minst to ganger ved henvendelse til Hitler fikk stanset Terbovens planer om massehenrettelser, og at NS-folk på alle plan hjalp tussensvis av nordmenn som fikk vanskeligheter med tyskerne.
2. At NS tross uhyre store vanskeligheter greide å skaffe de nødvendige matforsynin-ger og kom ut av krigen med en netto clearinggjeld til Tyskland på 8-900 millioner kroner, et enormt beløp den gangen. Så meget mer importerte vi altså enn vi eksporterte. Vel hadde folk det knapt, men NS forhindret hungersnød og sørget for at det norske folk i 1945 var sunnere enn noen gang før i sin historie.
3. At NS overleverte de norske kommuner i en glimrende stand både administrativt og økonomisk. De aller fleste kommuner kunne begynne etterkrigstiden uten gjeld av betydning, enda så forgjeldede de hadde vært da okkupasjonen begynte.
4. At NS til de grader greide å beholde norsk kontroll over statsapparatet at seierherrene umiddelbart kunne tre inn i det og føre virksomheten videre uten opphold.

Listen over hva NS oppnådde for det norske folk, kan gjøres betydelig lenger enn dette.

Vi innbyr Ole Jacob Malm til en diskusjon med oss. Kanskje kunne den gi grunnlag for nytolkning på flere områder enn det ene Malm antyder.

Da Quisling reddet . . .

(Forts. fra s. 1)

skrive et sådant dokument. En norsk ministerpresidents oppgave er å ivareta norske medborgers interesser, ikke å medvirke til å forøde norske borgers liv. Såvidt jeg vet har alltid ministerpresident Quisling vært en sterk motstander av den tidligere tyske gisselskyting i Norge. Vi er nu her i Berlin for å forhandle oss frem til at den tyske siviladministrasjon, inklusive Dem, hr. Reichskommisar, forsvinner fra Norge, og ikke for å underskrive dette hårreisende dokument som samtidig slår benene under vårt forhandlingsgrunnlag.» Jeg så at Quisling umerkelig ga meg et bifalende blick. Terboven eksploderte fullstendig og skrek at jeg alltid hadde ødelagt det gode og tillitsfulle samarbeidet mellom der Führer, Tyskland, Terboven og Quisling, og at der Führer var oppmerksom på dette, samt at han (der Führer) straks skulle bli gjort oppmerksom på at jeg motarbeidet hans ordre. Quisling sa nu sin første bemerkning. Ordrett gjengitt: «Sendemann Støren har uttalt hva jeg og hele min regjering mener, og, hr. Reichskommisar, De kan betrakte hr. Størens uttalelse som kommande fra meg som ministerpresident.» Etter denne replikk fra Quislings side forlot straks Terboven stedet med en

slengbemerkning om at vi nu skulle se hva som ville hende. Typisk var det at ikke en av de andre tilstedeværende tyskere bl.a. Kaltenbrunner hadde ytret et ord. Som rimelig var ble selskapet umiddelbart hevet og jeg gikk med Quisling til hans private salong for å diskutere saken.»

Scharffenberg fortsetter så beretningen slik:

«For å stoppe Terbovens aksjon satte de seg i forbindelse med Goebbels og gjorde ham oppmerksom på hvilken redselspropaganda dette ville bli mot tyskerne. Klokken 2 om natten fikk de sendt beskjed til Himmler.

Både Goebbels og Himmler lovet straks å gjøre forestillinger hos Hitler for å hindre at planen ble satt ut i livet.

Neste morgen kl. 7 fikk de beskjed om at Terboven hadde forlatt Berlin kl. 4 1/2 «i unåde» og at ingen gisselskyting skulle foretas.»

For egen del har vi bare dette å tilføye: Var det da ingen grenser for hva Quisling, denne alle tiders største forræder, kunne finne på?

Det store . . .

(Forts. fra s. 3)

mord. Framtidsutsiktene er mørke.

Det hele virker ikke bare forbrytersk ut fra det jeg i korthet har påpekt; men ennå mer absurd når man samtidig importerer fremmede folkeslag for å opprettholde folketallet. Å snakke om at dette er flyktninger og humanitære innvilgninger er pure hykleriet. For det første er

det bare normalt ca. 3% av disse som er reelle flyktninger, og for det andre må det være et tankekors at de som rømmer eget land, i hovedsak kommer fra steder med røde regimer, som norske politikere har hjulpet til makten, både med moralsk støtte, så vel som pengestøtte, og Gud vet hva, da bevilgningenes bruk delvis er hemmeligstemplett.

Hvor vidt de som har valgt politikerne er ansvarlige, eller politikerne selv, er etter mitt syn underordnet. Jeg vil likevel føye til at da nåværende abortlov ble vedtatt, var det et stort flertall i folket mot loven. At dette har endret seg skyldes statlig hjernevasking fra barnehagestadiet til umodne tenåringer. Den samme utvikling er vi inne i, også ved import av fremmede folkeslag. Jeg må likevel få legge til at dagens samfunn i stor grad blir styrt av røde pressgrupper med sine relativt få personer som er strategisk viktig plassert blant lærere, prester, dommere og andre avgjørende nøkkelpersoner. Disse kan ofte være vanskelig å oppdage i første omgang, da de fører falskt flagg.

Slik det ser ut i dag, og nå i 12. time, er det norske folks dager talte. Våre fedres misgjerninger kommer inn over oss for fullt. Det folket som slakter sine egne barn og importerer fremmede folkeslag har ikke livets rett. Det som nå skjer er ikke bare et selvmord. Det er et svik mot våre forfedre og våre etterkommere, og en protest mot den Gud som har gitt oss livets- og naturens lover, med de plikter som dette medfører.

Hilsen
En Sogning

Nürnbergprosessen . . .

(Forts. fra side 7)

Ovenstående utgjør hovedtrekkene i den engelske historiker Irvings tankevekkende bok. Irving skriver særdeles godt, og han har den for en historiker meget vesentlig egenskap at han kan stille seg på siden av begivenhetene, og objektivt vurdere hva som egentlig har skjedd uten forutinntatthet mot den ene eller annen part. Slik bør all historieskriving være. En søken etter sannheten bør være den absolutte rettesnor. Men en vesentlig betingelse for at sannheten skal komme til sin rett, er at man ikke fortier noe. For da blir helhetsbilledet galt. Slik det stort sett har skjedd etter siste verdenskrig. Alle tyskernes vitnerlige eller påståtte forbrytelser, har blitt belyst nærmest til overmål, mens de alliertes minst like store forbrytelser, og i mange tilfeller meget verre forbrytelser, som f.eks. fordrielsen av over 15 millioner, mord på 2,5 million tyskere i østområdene og utlevering av millioner til slavearbeide i Sovjet, forbigås i stillhet. På den måten kan den store masse bare få et fullstendig falskt bilde av hva som egentlig foregikk under krigen og i månedene etter at den var slutt.

KO-NÅL
ønskes kjøpt.

B.m.:
«Idealist»

MÅNEDENS PERNILLE:

Livet eller pengene

En som er dømt for mord, og som soner sin dom får lyst til å gå på kino. At det å være fengslet ikke er noen ettertraktet tilværelse, er forståelig. Og lysten til å gå på kino deler den innsatte jo også med mennesker utenfor murene. Altså får han innvilget ønsket. En fengselsbetjent, en kvinne, får i oppdrag å ledsage den kinolystne, henne finner man død. Han som ville på kino finner politiet i Sandnes. Kanskje var det ikke noen film på Oslokinoene som interesserte ham, og hun som hadde fått i oppdrag å følge ham var vel en hemsko for en lengre utflykt.

Kaldi og saklig forklarer fengselsmyndighetene at kino-besøket var ledd i et forsøksprogram. Noen særlig medynk med den døde og hennes foresatte er ikke å spore. Derimot blir masse-

media lastet for å ha gitt saken for stor publisitet. Jeg er ikke alltid enig med massemedia, men at denne saken får bred dekning har jeg stor forståelse for.

En annen mann som er blitt dømt til fengsel for økonomiske forseelser i en Oslo-bank, og som soner sin dom, må til tannlegen. Iført håndjern og under bevoktning av to mann bærer det avsted til tannlegen. Selv under behandlingen beholder han håndjernene på. Men her dreier det seg jo om en økonomisk forbrytelse, og økonomiske forbrytere er ikke deltagere i et prøveprosjekt.

Konklusjonen må jo være at det er verre å manipulere med penger enn med medmenneskers liv.

Ja, hva er egentlig et menneskeliv verdt idag? Selv forsi-

kringsselskapene synes ikke å være så sikre på dets verdi. Pengenes verdi den kjenner man, men menneskenes verdi er høyst tvilsum. Dertil avtar verdien med tiltagende alder.

Jeg tar problemet opp med Gullet etter at jeg har tumlet med det hele mandagen siden kvinnen ble funnet død og den kinosugne ble pågrepet i Sandnes.

«Jeg har selv også tenkt på det i hele dag», sier Gullet, men det er først og fremst henne og hennes pårørende som har vært i tankene mine. Hvordan har de det? Vent litt, jeg går og lager en kopp te til oss, og så snakker vi mer om det.»

«Penger, ja», sa hun da hun kom inn med teen, «det er jo ikke akkurat det vi har mest av, men det ser jo ut som om disse

nå har blitt tilværelsens eneste mål og mening. Politikerne har gitt oss velferdsstaten, og deres være eller ikke være er basert på løfter om alltid mer velferd, og stadig mer å ha og å eie. Derfor er han med håndjernene en verre forbryter enn en morder. for han har manipulert med det aller helligste, pengene.»

«Ja», innskyter jeg, «det var jo også derfor jeg stilte de to opp mot hverandre.»

«Ganske riktig, min ettertenksomme mor. Og nå raser allerede en ny valgkamp. Vel har det kommet noe malurt i valgbegrene i fom av arbeidsløse, men ellers er det vanlige løfter i håp om gjenvalg. Men ikke si noe nå, det er noe jeg er inne på.»

Jeg respekterer kunstpausen. Så fortsetter hun:

«Var det ikke på kirkemøtet i Nikea, jeg husker ikke årstallet, at den første Treenighet ble presentert for den kristne del av menneskeheten. Helt opp til den franske revolusjon var det den man skulle tro på. Men det var i hvertfall grunnlag for en tro. Så ble den nye treenighet introdusert, Frihet, Likhets og Brorskap. Men nå har vi fått nok en tree-nighet, ja, den har blitt dyttet på oss, og den er større enn begge de andre, og virkelig noe å tro på. Hver dag indoktrineres vi fra det som kalles «fra høyeste hold».

Den nye treenigheten vi skal knele for heter Prisindeksen, Kjøpekraften og Levestandarden. Og denne treenigheten krever at livets ukrenkelighet må vike plassen for pengenes helighet.» Pernille

Hatet vokste . . .

(Forts. fra s. 1)

ges og alle skulle vi skytes og trusler om andre overgrep. Vi var rettsløse og barna var det ingen som tenkte på av de «barske» karene med våpen som stadig vendte tilbake.

Underlig dette at et par av de fremste «heltene» på den seirende side var med på «moror» mot oss. Det er noe nesten absurd i dette at de nasjonen offisielt feirer som helter, husker jeg som truende pøbler fra min barndom.

Mobbing i skolen

Jeg har sett et bilde der «Kjalkan» morer seg med å fekte med farfars kårde, men den og mesteparten av inventaret var ødelagt eller stjålet da mor med lånte penger fikk kjøpt gården tilbake.

- Men eide dere ikke gården?

- Jo, men alt ble inndratt uten smålig hensyn, og jeg tror ikke det ble ført særlig regnskap over om verdigjenstandene havnet hos «heltene» eller om de ble solgt til inntekt for det offentlige. Det var smalhans i mange, lange år mens vi slet med lånene vi brukte for å kjøpe vår egen eiendom.

- Og mobbingen fortsatte på skolen?

- Ja. Og verst var skoleveien der barna kastet seg over meg med slag og spark. Jeg ble dyttet i veigrøften og klærne ble revet i stykker. Stenkasting. Anføreren i denne barneterroren var Georg Manus, adoptivsonnen til Max Manus som Blehr-familien har dystre erindringer om fra 1945.

Jeg måtte etter kort tid forlate skolen og ble undervist av mor hjemme i to år. Ingen god ordning med alle hennes bekymringer. Men heller ikke da jeg kom tilbake i 3. klasse, og senere, klarte jeg å oppnå et naturlig forhold til mine klassekamerater. I gymnaset på Stabekk gikk det bedre, med det var tydelig at alltid lå en uvennlighet på lur . . .

Bente Blehr ble som 11-åring innlagt på Rikshospitalet for anorexia på grunn av alle påkjennningene. Derfra husker hun bare en uvennlig, kvinnelig psykolog som hun oppfattet som ond. Også ved et senere kuropphold på Modum Bad, fikk jeg følelsen av at min fortid var tabu, at jeg i grunnen ikke skulle ha overlevd 1945, tilføyer Bente Blehr.

Hun husker også med gru hvordan fengselsoppholdet nedbrøt helsen til hennes kjære far som ikke lenger var en ungdom da han ble satt inn. En planmessig nedbryting gjennom et mangelfullt kosthold. Voldsomt vekt-tap og mangelsykdommer. Seierherrenes hevn.

Det beste hun husker fra barndommen, var turene til Sverige. Familie, vennlighet, omsorg, overflod på god mat, mennesker og et språk som ikke mobbet. Og hun fortsetter:

- 1945, «Rettsoppgjøret» og etterkrigstiden har ødelagt store deler av livet for meg og hindret meg i en utdannelse og yrkeskarriere som ut fra evner og familiebakgrunn ville ha vært naturlig. Først nå tør jeg virkelig si fra og kjempe for at uretten mot oss etterkommere av ofrene for «oppgjøret», skal komme til nasjonens bevissthet.

Tenk bare på dette: I 1945 ble min bankbok inndratt til fordel for statskassen. Som fem-åring ble jeg idømt en inndragning på kr. 2.500 - og det skjedde i Norge. I et land som er stolt over de castbergske barnelover som ble vedtatt allerede under første verdenskrig!

Men vi var rettsløse, sto utenfor loven og var fritt vilt for seierherrenes terror . . .

Bente Blehr fant dette om sin egen, inndratte bankbok da hun fikk se papirene i saken mot sin far i Riksarkivet. De inneholder meget av rosende omtale av Eivind Blehrs nasjonale ansvar og dyktighet - og hun undres over hva det kunne være som kvalifiserte til tyve års fengsel og eiendomstap.

Hat?

- *Hater du Norge slik du i din samtid har opplevet landet?*

- Jeg hater den urettferdigheten som rammet oss og som er fortiet av et samfunn som hadde et voldsomt behov for å se seg selv bestående av helter. Et uselt samfunn, men mange uslinger og et generelt forfall i kultur og dannelse. Jeg liker nok norsk natur bedre enn de fleste nordmenn, og Nesøya som vi har kjempet så hårdt for å beholde, elsker jeg.

Men for tiden er jeg mest opptatt av de positive ting som skjer med samlingen av Europa hvor jeg håper også Norge finner sin plass til tross for en famlende og nølende politikk. Jeg har bodd noen år på kontinentet og er glad for det.

- *Hvordan ser du på at mange «landsvikdømte» har holdt dette hemmelig for barna for «å skåne dem» som det så smukt heter?*

- De har i beste hensikt forsøkt å gjøre barna en bjørnetjeneste. Men som regel har vi etterkommerne visst mer enn hemmelighetsfulle foreldre har trodd. Men ingen som forsøker å fortie sin fortid, blir særlig respektert hverken av egne barn eller andre.

- *Bør dere etterkommere organisere dere for å fremme kunnskap om uretten fra samfunnets side som dere ble utsatt for?*

- Jeg mener at vår naturlige

plass er i INO og jeg håper at de isolerende krefter som vil holde oss utenfor, ikke vinner fram. Dette er spørsmål som også angår samtiden og fremtiden og som de som var voksne under krigen ikke kan ha monopol på å fortolke uansett om de er på den seirende eller tapende side. Det som skjedde tilhører ingen enkelt generasjon, men hele nasjonens erindring og bevissthet: kort sagt, den nasjonale historie . . .

Jeg tar avskjed med Bente Blehr. En tilsynelatende vellykket dame med pene, vellykkede døtre. Men hun er fylt av glød og kampvilje under sin sarte hud.

God arv!

Og jeg tenker på en verselinje fra min barndom hvor det heter oversatt til prosa at det er en god arv for mannen å være født av godt folk. Skal tro om ikke en slik arv er minst like viktig for kvinnen?

Gang på gang i historien viser det seg at representanter for gamle slekter og familier står frem og tar ekstra ansvar og belastninger.

Det var neppe en tilfeldighet at det ble Bente Blehr som trådte ut fra den anonyme rekke i boken om NS-barna og åpent fortalte sin historie.

I. Aa.

Kanskje Quisling . . .

(Forts. fra s. 12)

net gjort seg bemerket i fremste rekke som forfatterinne, noe noe av det andre hun har skrevet også vidner om.

Uretten

- *Du har vært opptatt av at uretten etter krigen ikke måtte forbitte tilværelsen og så enda mer hat og splid?*

- Ja, for hvis vi ikke kan klare å tilgi den uretten som rammer oss, vil hevnen og ondskapen bare bre seg. Men det er en ting som jeg aldri kan tilgi og det er uretten mot vergeløse barn. Der må Gud tilgi meg og et av de få steder i Skriften der Kristus taler om vrede, er hvor han sier at det dere gjør mot en av mine minste, det har dere også gjort mot meg. Uhyggelige ting skjedde og uopprettelige tragedier.

Det er godt at NS-barn og andre som uskyldig fikk lide i etterkrigstiden, nå står frem og forteller om uretten. Jeg håper at mange av dem finner sin plass i INO og at det ikke blir lagt hindringer i veien for dem. Vi skal lytte til de lærdommer livet har gitt selv om det kan være tungt å høre.

- *Og hva opptar ellers en ung, eldre dame av dagsaktuelle tema?*

- Alt det spennende som skjer i Europa som kanskje blir samlet til en fri og selvstendig enhet bygget på de fineste verdier i vår kultur. Tenk om det kunne skje! Og at Norge blir med.

For meg er Danmark bindeleddet for Norge til Europa. Jeg har alltid vært glad i Danmark og det skyldes kanskje ikke bare at Aall-familien kommer fra et større gods på Vest-Jylland som ble tapt i en feide med dansk-kongen for flere hundre år siden.

Glem forresten ikke å ta med at Quisling ønsket at vi som var hans tilhengere skulle opptre som eksempler for andre også etter nederlaget. Det har jeg ofte tenkt på.

- *Ser du på hans tragiske skjebne som bare et forhånet nederlag av en urealistisk idealist?*

- Nei, jeg tror det bak hans tragiske død ligger skjult en velsignelse som vi ennå ikke kan fatte. Det er jo ikke første gangen i vår blodige historie at et edelt menneske forhånes og drepes! Slik er i blant sannhetens vilkår i verden.

I blant tenker jeg på en hendelse Maria fortalte meg om. Den inntraff i 1933 etter at Quisling som forsvarsminister i Bondeparti-regjeringen hadde avslørt alle sovjet-agentene blant norske politikere. De var invitert til slottsmiddag og etterpå kom dronning Maud bort til henne og sa: Endelig har det stått frem en mann i Norge som våger å si sannheten. Hils Deres mann med det!

Vi var alle så glad i dronning Maud.

Og hvem vet om ikke Quisling i dyperne forstand har vært årsaken til at vi havnet i den vestlige allianse og ble frelst for sovjet-imperialismen. Han var den første som virkelig innså faren og ofret sitt liv for sin kamp mot den.

I. Aa.

Da Willy Brandt . . .

(Forts. fra s. 4)

ikke minst mot kvinner som var særlig utsatt i den sovjetiske sonen, men heller ikke trygge for voldtekter og seksuell utnyttelse (mot mat f.eks.) i vestmaktens områder. Om fordrivelsen fra Øst-Europa, forteller Brandt de uhyrligste detaljer om utplyndring, nedverdigelser, lemlestelser og drap. Men alt blir liksom bortforklart med at de tyske okkupantene var så meget verre. Det skjærer ham ikke i hjertet at disse menneskene som mistet alt, i blant også livet, hadde bodd som tyske minoriteter i Øst-Europa i flere hundre år. De hadde ofte representert en drivende kraft i sine samfunn og

ikke sjelden en sosial og kulturell elite. Kanskje det er dette som gjør Brandt kald.

Jeg har nettopp lest den yngre, amerikanske historiker og jurist Alfred-Maurice de Zayas oppsiktsvekkende bok om fordrivelsen av tyskerne fra østområdene under og etter den annen verdenskrig. Tittelen er beskjeden: «Anmerkungen zur Vertreibung», men innholdet er gripende og overbevisende. Den kom i 1987 og er blitt en suksess ikke minst blant unge i Tyskland.

Hvilken forskjell er det ikke på Brandts fremstilling og de Zayas!

Sistnevnte kan få oss til å oppleve tragediene som aktuelt nærvær, mens den samtidige, politiske streber bare så på hendelsene som upersonlige, politiske fenomener.

Men Brandt er altså menneskevennen, demokraten og den fredseltskende avspenningspolitikeren. I alle fall i sitt «gamle» fedreland Norge. Og ikke bare blant sosialistiske venner. Enn dog Aftenposten roste ham uten forbehold på 75-årsdagen.

Tyske journalister og skribenter har da også fått oppleve at det ikke er «god demokratisk tone» å kritisere Norges tidligere presseattache i Berlin.

Roosevelts . . .

(Forts. fra s. 5)

sonn Elliot Roosevelt løst og fast om sin far. Han gir referater fra flere av de viktigste konferanser hans far hadde med Churchill og Stalin under krigen. Referatene er ganske fantastisk avslørende, og bekrefter bare til fullkommenhet hva Dall og Colby har skrevet. Boken vil antagelig kunne lånes i bibliotekene. Den heter: «Slik Han så Det» av Elliot Roosevelt.

Iakttager

Historiens . . .

(Forts. fra s. 8)

som er nedsettende om tyske ledere og Quisling, og fortie alt som kan avsløre allierte ledesers sanne ansikt, som f.eks. Churchill, Roosevelt og Stalin? I det lange løp, vil sannheten og rettferdigheten aldri kunne undertrykkes. En dag kommer alt frem i lyset, og det kan by på en ubehagelig oppvåkning for alle som har bygget sitt syn på den 2. verdenskrig, på løgn og bedrag.

AVERTER I

FOLK^{og}LAND

Postnr.: Sted:

Kanskje Quisling reddet oss fra Sovjet-faren?

Om verdi-normer

På seg selv kjenner man andre, er et gammelt ordtak, som stadig beviser sin riktighet. Mange av de tabber som eksperter og autoriteter av mange slag gjør seg skyldige i, er at de forregner seg med hensyn til at alle andre nødvendigvis må være av samme slag som de selv.

Norge er i navnet et kristent land, men at makter og myndigheter, ja selv kirkens egne folk, som forøvrig utnevnes av de verdslige myndigheter, ikke har noe godt, for ikke å si troende, forhold til sin egen religion, er åpenbart. Likeledes er det med den politiske bekjennelse til demokratiet.

At det er langt mellom teori og praksis i det norske demokrati, har bl.a. de kristne fått erfare som har stått offentlig frem med bibelske meninger. Politisk engasjerte mennesker som har våget å ta til orde for meninger som våre autoriteter ikke setter pris på, bør heller ikke regne med å slippe helskinnet fra det. Da er ikke boikott og yrkesforbud langt unna. Mobbing og mishandling av barna deres heller ikke. men dette er nå så godt innarbeidet at det er heller sjelden noen våger seg ut på den galeien. En så uhørt handling ville dessuten ha sikret vedkommende et ekstremist-stempel for livet.

De mer eller mindre voldelige pressgruppene i dette land, har hatt lett spill, for etter «rettsoppgjøret» fra 1945 og utover, vet jo alle og enhver at det skal ikke mye sunn fornuft til, før man risikerer å få nazi-stempel. Og det er en skjebne som ser ut til å kunne skremme vettet av noen hver.

Nå er ikke nordmannen særlig modig av seg heller. For å være det, må man ha noe å tro på. Og det er nordmannens tragedie at det er ikke mye som virkelig betyr noe for ham, annet enn penger kanskje, og den ros man kan deoppnå ved å være snill gutt.

Så viser det seg, til stor forbauselse for alle «mobbe ikke kameraten min, bare din»-tilhengere, at muslimene er ikke snille gutter. De har en tro, og når deres profeter sier gå, så går de, og når de sier drep, så dreper de. Og så blir det plutselig et ramaskrik blant de samme hyklerne som har ivret for sitt fargerike og multikulturelle fellesskap. Det de overhode ikke har tatt med i betraktningen, er det faktum at ikke alle mennesker har det samme lunkne og likeglade forhold til sine verdinormer som de selv.

En kultur som ikke betyr noe, har dømt seg selv til døden. Norsk TV iler straks til med et intervju med en bokhandler som forteller at han alt i første runde har kapitulert for de muslimske truslene. Han fremstiller dette som en moralsk handling, og opptre som flink gutt. Alle vet jo at når norske og utenlandske interesser kolliderer, vil det være forferdelig umoralsk å hevde norske interesser i Norge.

Akk. Så var det feil, denne gangen. Det gjaldt jo ingen «nazi»bok heller. Og plutselig viser det seg at samfunnet har verdinormer likevel. Når det gjelder blasfemi og pornografi, kjenner vår ytringsfrihet ingen grenser. Den omstridte boka skal altså bli å få kjøpt i norsk bokhandel likevel. Vi minnes en tid da selv Hamsuns «Markens Grøde» var for farlig til det.

En eldre dame, men som en ungdom til sinns, en av dem som tidlig sluttet seg til Quislings nasjonale bevegelse ut fra ekte idealisme og entusiasme: Katharina Aall Normann.

Hun kommer da også fra en familie med usedvanlig rike, intellektuelle ressurser. Hennes far var Anathon Aall som gjorde seg bemerket innen tre fagområder: teologi, filosofi og psykologi. Like allsidig var hennes onkel Herman Harris Aall som i 1913 tok den filosofiske doktortrad og i 1921 den juridiske. Begge med et omfattende og internasjonalt forfatterskap bak seg.

Men den begavede Katharina fant i ung alder sin egen vei. Som kvinne og som samfunnsbevisst borger.

Født i 1901 i Berlin og vokste de første syv årene av sitt liv opp i Tyskland hvor hennes far var dosent ved universitetet i Halle an der Saale. Derav hennes dyptfølte kjærlighet til tysk og europeisk sprog og kultur og ikke minst eier hun sans for den tyske «Gemütlichkeit». Men hennes røtter går også til Finnmark hvor hennes bestefar var sogneprest og hennes bestemor på den siden var av finneætt. Derav mener hun selv å ha fått visse atavistiske evner som hun ikke gjerne snakker om, men som har fulgt henne hele livet og brutt frem særlig i kritiske situasjoner i privatlivet, eller i forbindelse med de mange politiske og revolusjonære rystelser dette århundret har vært mettet med.

Revolusjon på nært hold

Første gang hun opplevet revolusjonære tilstander på nært hold, var da hun som ung kvinne i 1921 sammen med foreldrene vendte tilbake til Tyskland for å besøke gamle venner ved universitetet. Halle var forvandlet til en farlig by der de røde bl.a. hadde myrdet flere professorer og kastet dem i Saale. Det var daglige slagsmål og trefninger i gatene og befolkningen levde på sultegrensen på grunn av at særlig engelskmennene benyttet overlegenheten etter Versailles-freden til å sulte ut Tyskland og bringe pengevesenet i uorden.

Dette var en av de grunnleggende opplevelser for unge Katharina som så en dødelig fare i bolsjevismen og dens medløpere i Norden. Ut fra sitt dype, religiøse gemytt forteller hun at hun bad om at Gud måtte sende

Katharina Aall Normann

en mann som kunne vekke Norge og Norden til dåd.

Og så sitter hun og forteller hva som skjedde som om hendelsen var fra igår:

- Et par uker senere var jeg i et lite middagsselskap sammen med min mann hos en slektning. Der traff jeg Vidkun Quisling og Maria for første gang. Han fortalte om sitt årelange arbeide i Russland, innen diplomatiet og i hjelpearbeidet for de nødlidende millioner sammen med Nansen. Nå hadde han forlatt sin militære og diplomatiske karriere for å advare Skandinavia, og særlig Norge, mot den dødelige fare som truet fra øst. Han hadde skrevet den epokegjørende boken «Russland og vi» og besluttet seg til å vie sitt liv til det politiske opplysningsarbeidet.

Quislings intelligens og mandige ro gjorde et voldsomt inntrykk på meg og jeg visste at han måtte være redningsmannen som en høyere makt hadde sendt i farens stund, og etterpå takket jeg Gud for at jeg var blitt bønnhørt.

NS også for kvinner

Da jeg i et senere selskap igjen møtte Quisling, sa jeg til ham at når han skulle samle Norge, måtte jeg få lov til å være med og samle Norges kvinner.

- Mange har fått inntrykket av at NS var en meget mannsdominert bevegelse og at kvinnene ble henvist til barnefødsler, kjøkkenet og religionen. Er det motstandernes vengebilde?

- Ja, i høyeste grad. Riktignok var det mange begavede og ledende menn med i Nasjonal Samling enten som medlemmer eller sympatisører, men det var stor åpenhet for kvinner. Jeg er stolt over at jeg var med og forfattet paragrafen om kvinnens fullstendige likestilling. Og jeg var meget stolt over at en artikkel om kvinnes plass i den nasjonale samling, ble stort opp-

slått i et av de første numrene av Nasjonal Samling i 1933.

Men samtidig som kvinnen ble likestilt med mannen, fikk hun også en beskyttet rett til å være mor og oppdra sine barn. Et godt eksempel på dette, er at Quislings regjering innførte barnetrygden i 1945. Gerhardsen-regjeringen avskaffet den, men da kom det så sterke protester fra landets kvinner, at regjeringen så seg tvunget til å gjeninnføre den igjen høsten 1946.

Selv er jeg veldig tvedelt i synet på kvinnens rolle. Jeg har meget av sakakvinnen i meg, hun som ikke går av veien for kamp og ytre farer. Samtidig ser jeg det som en gudegitt gave å kunne være mor og skape gode hjem. På det private plan har utvilsomt det å bli mor vært det rikeste som har hendt meg.

Kristen Samling

- Under krigen trakk du deg bort fra den dagsaktuelle politikk, men du arbeidet for organisasjonen Kristen Samling. Hva var idéen bak arbeidet?

- For oss var det viktig at vi som var personlig kristne, ikke måtte la oss splitte av politikken uansett hva utgangen av krigen måtte bli. Som kristne skulle vi vise hverander toleranse og kjærlighet selv om vi hadde forskjellige politiske oppfatninger.

Noe av det som har skuffet meg mest, er Kirkefrontens avisende holdning mot oss og den norske statskirkes fiendtlige stilling til oss på den tapende side etter krigen. Det var en av årsakene til at jeg senere gikk over til den katolske moderkirke, men konverteringen hadde også dyper, personlige årsaker.

En vandrer på livets vei

Jeg sitter og lytter til Katharina Aall Normanns usedvanlige velformede setninger og tenker at her er det noe som har gått dukken i min egen, nivelerte samtid: evnen til klar og meningsfull uttrykksform! Og jeg tenker på noe hun skriver i et sjeldent personlig hefte som hun utga i 1988: «Du er en vandrer på livets vei».

«Jeg var av de heldige som vokste opp i et hjem fylt av musikk, vitenskap og skjønnhet.» Ja, tenker jeg videre, og av intellektuell, velformet talekunst! Dette inderlige lille skriftstykket som ikke inneholder politikk, men religiøse og mystiske erfaringer, viser at hun hadde kun-

(Forts. side 10)

Hytteferie i Valdres

Tilbring våren og forsommeren i Valdres. Rolige, naturskjønne omgivelser.

LOMEN HYTTESENTER
2967 Lomen
Tlf. (063) 437 57

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 11—14, onsdag kl. 17—20.
Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.